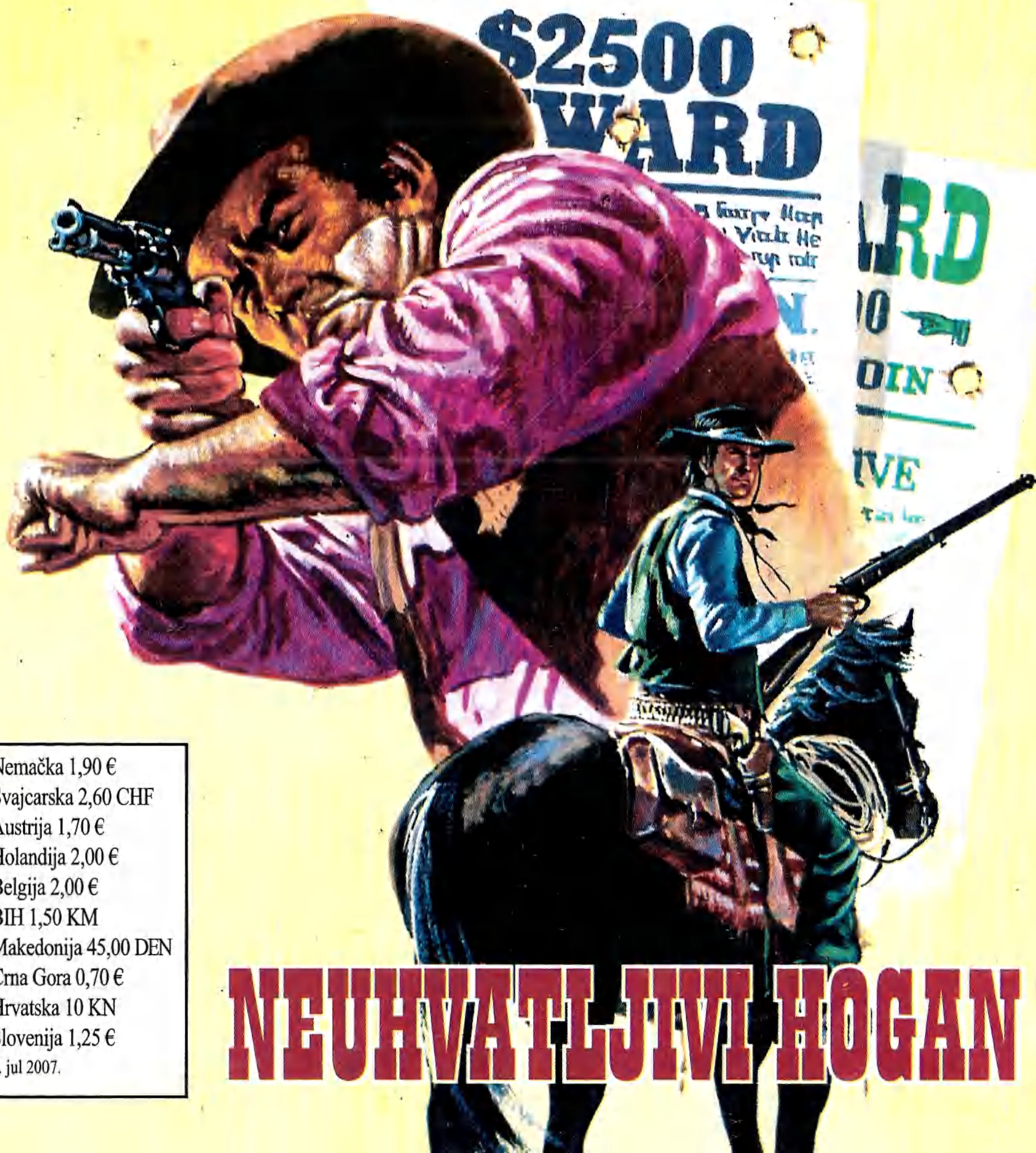

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 397 · CENA 55,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,70 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,25 €
6. jul 2007.

NEUHVATLJIVI HOGAN

★ **DOK HOLIDEJ** ★

397

Frenk Larami

NEUHVATLJIVI HOGAN

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 397

Glavni i odgovorni urednik

Slavko Draginčić

Urednik

Svetlana Šimunović

Naslov originala

Frenk Laramy

BLOODY HOGAN

Recenzija i adaptacija

Milica Jovanov – Banić

Lektor

Svetlana Šimunović

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 27. VI 2007.

Tržište: 6. VII 2007.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад
82--31 (5)

DOK Holidej / glavni i odgovorni urednik Slavko
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Glavni i odgovorni urednik: Slavko Draginčić. Urednik: Svetlana Šimunović

Naslov originala: Frank Laramy – BLOODY HOGAN

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Milica Jovanov – Banić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

– Nemamo kovača – odgovorio je starac crvenkaste brade odmerivši Doka Holideja sa mešavinom podozrenja i divljenja. – Ali mogu vam odvesti ždrepcu do Kelija.

– Ko je Keli?

Starac odmahnu glavom.

– Prava budala, ali ima zlatne ruke kada se tiče konja. Nekada je bio kovač, ali je sve prokockao i sada ponekad radi u svojoj krovinjari koju naziva kućom.

Kockar je izvadio srebrnjak iz džepa.

– To će biti dosta – preduhitrio ga je starac. – Najbolje je da sačekate kod „Žvalavka”.

– Kod „Žvalavka”?

– Mister, znam da ste stranac, ali bolje je da me poslušate. Osim toga, ovde nije zdravo suviše zapitkivati.

– Zašto?

– Onda pitanja postanu vruća, vrelija od olova. I uvek se nađe neko – dodade još tiše i pažljivo se obazre oko sebe – kome se vaše lice neće svideti. I puf!

Holidej je pogledao niz blatnjavu vijugavu glavnu ulicu, jedinu u ovoj zabačenoj jazbini koja se zvala Galč Siti.

Mestašce se nalazilo četrdeset milja severno od Sonore i nekoliko stotina južnije od Sent Andela. Dok i njegov verni Mig prošli su dobar komad prerije, zahvatili pustinju, a onda i Stenovita brda. Životinja je baš pred Galč Sitijem izgubila potkovicu, a približavalo se nevreme. Tamni oblaci spustili su se tako nisko da su ličili na džinovske obrve i skratili dan za čitava dva časa.

Starac koji se predstavio kao Čarls Berns primicao se sedamdesetoj, ali je još uvek bio veoma živahan, vitalan i nadasve brbljiv. Sa njegovog naboranog, ali simpatičnog lica gledala su dva sitna, pronicljiva modra oka.

Dobro je osmotrio Holideja najduže zagledajući njegov opasač i kolt sa drškom od slonovače.

– U stvari.. – promrmljao je – možda i niste slučajno ovde?

– Zašto to kažete?

– Pa...možda ste i vi jedan od onih...?

Dok je za tren zadržao šibicu u ruci, ne shvatajući na šta stari cilja. Onda je prineo plamen cigari i fini miris duvana rasprsnuo se oko Bernsovog šešira kao izmaglica.

– Lovite nekoga? – dobacio je stari.

– Mislim da ste krenuli kod Kelija – odvratio je Holidej.

On slegnu ramenima.

– "Žvalavko" ima dobar viski – kazao je, odmah menjajući temu i pokazujući da je shvatio Holidejevu poruku. – No, izbegavajte pitanja pošto ovih dana niko nikome ne veruje. Svako misli: onaj će pre njega... Svašta! Jedan Džoni Mendel protiv gomile hrtova...Puf!

Rekavši to, poveo je konja na drugu stranu ulice mrmljajući nešto u bradu.

Holidej je ostao sam i pogledao niz ulicu: Galč Siti mu se činio kao avetinjski grad. Da nije bilo nekoliko konja ispred jedne zgrade, činilo bi se da nigde nema žive duše.

Čovek iz Džordžije krenu tamnijom stranom, ispod streha. Izgledalo je da se prave, čvrste kuće u Galču mogu izbrojati na prste. Krčma koju je pomenuo starac bila je verovatno i jedina: štrčala je izdaleko svojim obojenim stubovima i tremom i mamilala sebi svakog prolaznika u ovom pustom poludivljem kraju. Ispred ružno sklepanih drvenih stepenica bilo je privezano nekoliko osedlanih konja.

Dok je snažnim pokretom gurnuo pomična vratanca sa kojih se ljuštila boja i odlučno koraknuvši, našao se u prostoriji niske tavanice i mračnih uglova.

Iznad šanka je slabo treptala jedna svetiljka.

Naravno, osetio je na sebi mnoge poglede.

Odmah je primetio da prisutni gosti svojim izgledom i atmosferom koju su stvorili pripadaju posebnoj vrsti ljudi: koltovi, cevi pušaka, opasači načičkani mecima i neprijateljska, mrka lica ispod natučenih šešira.

Od njih se razlikovao samo mršavi čovek za šankom, smežuranog, vidljivo uplašenog lica. Dolazak novog, nepoznatog posetioca nije ga obradovao. Naime, bio je prosto zabezeknut, pa je bez ikakvog snebivanja piljio u Holideja hipnotisan njegovom elegancijom. Tamno odelo i blistavo-bela košulja sa kravatom naspram pohabanih, zamašćenih i iznošenih košulja, pantalona i jakni kojima su se „okitili” ostali!

Svašta je moglo da zaluta u Galč Siti, ali ovako nešto zbunilo je i najcokorelije tipove okupljene u krčmi.

Prvo su ćutali i posmatrali, a onda izmenjali poglede i podsmešljive osmehe.

Džordžijanac je izbrojao petoricu: sedeli su za različitim stolovima, ali su imali nešto zajedničko: izglučano oružje i opake poglede.

Iskusnom Holidejevom oku ništa nije promaklo: ovaj mršavko naboranog lica sigurno je vlasnik jazbine u koju je ušao silom prilika, iako je nastojao da izbegava takva mesta. No, Mig je počeo da hramlje, a crni oblaci

sa zapada zatamneli su horizont pa je bio prinuđen da se baš tu zaustavi.

Naravno, on je imao iskustvo sa ovakvim mestima i odmah osetio zategnutu atmosferu koja je vladala u ovoj zadimljenoj polumračnoj prostoriji. Ljudi iz Galč Sitija očigledno su se povukli u kuće ustupajući ovoj ekipi prostor kod „Žvalavka”. Naime, Dok je bio siguran da su ova petorica stranci, prolaznici kao i on.

Iako je bilo slobodnih stolova, zastao je kraj šanka. U ovoj jazbini sigurno nije bilo ničega osim viskija.

– Još jedan – oglasio se neko.

– Mendel dobija sve veći krug obožavalaca – dodao je drugi i ovaj nastavak razgovora malo je ublažio napetost izazvanu Dokovim dolaskom.

– Da nije još negde učenjen? – dodao je treći.

– Možda on zna nešto? – javio se sledeći glas.

– Kicoš? Pa, pitaj ga...

U tišini koja je zvladala jasno se čulo škripanje čizama čoveka koji se privbližavao šanku. Preplašeni krčmar se instinktivno udaljio od novog gosta, poput pauka u čiju se mrežu uplela velika lovina.

– Zdravo, stranče.

Džordžijanac se okrete: pred njim je stajao krupan preplanuo momak sa šeširom ravnog oboda. Neodređeno se smeškao, posmatrajući neobičnog stranca sa oprezom.

– Sa juga – kratko je upitao Dok pokušavajući da nasluti vrstu posla kojim se bave ovi ljudi. Traperi nisu

bili, a ni lovci na bizone, s obzirom da tih životinja odavno nije bilo u ovim krajevima.

– Lep odgovor – nacerio se ovaj.

– Znaš li neki bolji?

Snagator skupi usne i namršti se.

– Ovaj je zalutao! – uzviknuo je prasnuvši u izveštačeni smeh. – Na časnu reč, zalutao! Miriše na sapun, hej! Nije naš, momci!

Holidej je ostao potpuno miran; mimo svog sagovornika odmerio je ostale. Bili su različito obučeni, ali svi snabvedeni toplijom odećom. Dakle, bilo je očigledno da su spremni za duži put i da im je Galč Siti tek usputna stanica.

U istom trenutku začuli su se koraci i na vratima se pojavio omalen debeljuškasti čovek, sa zvezdom na levoj strani dugog kaputa od tanke kože. Bio je raskopčan i malo poguren i pod miškom držao smotuljak nekakvih hartija.

Za trenutak se iznenađeno zagledao u Holideja, ali nije rekao ništa.

– Šta je novo, Ferni? – povikaše dvojica uglas.

Debeljko odmahnu rukom.

– Baš ništa. Sve je po starom.

– Nije povećano?

– Nije. Proverio sam na nekoliko mesta... Ostaje onih pet hiljada dolara.

– Pih! – uzviknu snagator ljutito. – Nas je petorica, što znači da treba da se krijemo jedan od drugog ako hoćemo da zaradimo pet hiljada! Kakav je to šerif koji ne može da nam

obezbedi bar još neku poternicu! Pogledajte ga samo! Srećan je što će neko drugi umesto njega da lovi tog prokletog Meksikanca!

– Kiša će – dobaci jedan suvonjavi – a ona će sprati svaki Mendelov trag.

– Pa, šta? – odbrusi snagator.

– Ništa! Ja krećem, a vi kako hoćete... – dobacio je, mirno ustao i obavivši oko sebe široki pončo, bez reči izašao u noć.

Nekoliko trenutaka vladala je tišina.

– Ma šta mu bi? – dodade onaj koji je sedeo pored njega, snažan i jak čovek sa kapom od dabrovog krzna natučenoj na čelo. – Da neće sam?

– Izgleda da hoće.

– Lud je – dobaci treći. – Za Mendela su potrebna najmanje dvojica. A pošto su ostala dva i po para, mogli bi da bacamo kocku ko će s kim?

– Njega ne računaj! – odvrati onaj sa kapom pokazujući na Doka. – Taj se neće prljati za pet hiljada.

Holidej se nije obazirao na njihove reči. Sada mu je bilo sasvim jasno da su se u ovoj krčmi u Galč Sitiju okupili lovci na ucene. Znao je da je većina tih ljudi uglavnom pripadala otpadnicima društva, često mnogo opasnijim od onih koje su gonili; pored kriminalaca, bivših odmetnika i revolveraša, bilo je tu propalih vojnika, rendžera ili pak čuvara zakona koji su ko zna zbog čega skrenuli sa pravog puta.

Sam lov na ucenjene bio je unosan posao, jer je donosio dobru zaradu na relativno lak način. Doduše, bilo je tu određenih opasnosti i dugih traganja, ali lovci su se trudili da maksimalno izbegavaju opasne situacije i uhvate žrtvu u trenutku kada su potpuno sigurni.

Ovi lovci sarađivali su sa šerifom tražeći od njega da im da na uvid najnovije poternice sa svim potrebnim podacima kao i visinama nagrada. Time su olakšavali posao rendžerima izigravajući „specijalnu pravdu“, mada ih nisu voleli ni građani, a ni čuvari zakona.

Tog popodneva oni su se, opremljeni i sveži, okupili u krčmi s ciljem da krenu i uhvate nekog Mendela. Šerif im je doneo najsvežije podatke da je „cena“ za pomenutog begunca nepromenjena i oni su bili ljuti zbog toga. Doduše, Doku nije bilo jasno kako je to mogao da proveriti, ali nije želeo u bilo šta da se meša.

– Dakle, ko ide? – upita jedan koji je do tada ćutke i nepomično sedeo za stolom.

– Meni je svejedno – odvratio je snagator. – Ako uhvatimo Mendela, zavrnuću šiju i svom pratiocu!

Kockar je podigao palac dajući znak krčmaru da želi još jednu čašu.

Ovaj je nervoznim pokretima pro našao neotpečaćenu bocu iza prvog reda prašnjave staklarije. Verovatno se radilo o skrivenoj rezervi za bolje goste. Pritom je pazio da ga ostali

ne vide i zato brzo hitnuo flašu pred gosta.

Dok je pogledom okrznuo etiketu i primetno se lecnuo. Bilo je gotovo neverovatno da je ovde naišao na brendi iz Topeke, jedan od najkvalitetnijih koji su se služili na Zapadu. Zato je ćutke uhvatio flašu i krenuo prema jednom od stolova.

No, snagatoru koji je stajao pored njega to nije promaklo.

– Hoću da vidim tu bocu! – dobacio je krećući za njim.

Holidej je mirno seo na mesto koje je izabrao i stavio bocu na sto. Zatim je laganim odmerenim pokretom skinuo zatvarač i sipao piće u čašu. Jak miris odličnog „originala” zapahnu ga u sledećem trenutku i on duboko uzdahnu.

Lovac na ucene već je pružio ruku.

– Ostavi to! – upozori ga Dok glasom hladnim kao sečivo.

On se trže. Hteo je odmah da uzvрати, ali ga hladan pogled ovog stranca nekako je bio... Jednom rečju, izgubio je sigurnost. Osim toga, znao je da se ostali neće umešati pošto ih nije briga šta će se sa njim desiti.

Ipak, nije mogao da ostane na tome.

– Zašto? – upitao je mnogo blaže.

– Bolje ustani i pogledaj me u lice kao čovek!

– Vredi li? – dobaci Dok nehajno.

– Šta?

– Da ustanem sada kada sam se ovako lepo smestio?

Ovaj se isceri.

– Smestiću ja tebe na pravo mesto – odvratio je preteći.

Holidej se lagano podigao i raskopčao kaput.

Pogled lovca na ucene za tren se spustio i lice mu je odmah dobilo ozbiljan, pomalo zabrinut izraz. Naime, kožni opasač na čijem kraju se nalazio teški „kelt” sa drškom od slonovače učutkao ga je za tren.

Videvši da nešto nije u redu, jedan od iskusnijih dobaci.

– Mani sada te stvari, Brede. Biće bolje da mislimo na Mendela.

Ovaj je tako nešto jedva dočekao.

– Možda si u pravu – kazao je. – Pet hiljada dolara je vrednije od natezanja sa ovim kicošem. Ali, od pića ne odustajem – dobacio je i okrenuo se prema krčmaru.

– Cvo je poslednja boca – dobacio je Džordžijanac.

Mršavko za šankom je drhtao kao prut.

Holidej je još uvijek stajao i čekao.

Bred je grčevito razmišljao; stranac je izgledao opasno, a ni ostali ničim nisu pokazivali da će mu se pridružiti. Ako je hteo da rizikuje bez velikog razloga, to je bila njegova stvar. Uostalom, nisu dojahali sa raznih strana da izazivaju kavgu, već da ulove Meksikanca koji je vredeo pet hiljada dolara.

A što on prvi ne bi pokušao i tako napustio ovu prokletu krčmu i atmosferu koja ga je nervirala?

Bio je besan i razdražljiv; skočio je i zgrabio pušku.

- E, ja ću krenuti sam!
- Ja bih pričekao do jutra – dobacio je jedan od lovaca.
- Ne volim da provedem noć osluškujući.
- Ne voli ni Mendel – uzvratio je čovek neobično širokih usta.
- Možda. Samo... Misliš da će pretpostaviti da će ga po ovakvoj noći pratiti neka budala? Neće... E, pa ta budala ću biti ja.
- I onaj Apač – dobaci jedan od njegovih kolega, misleći na suvonjavog lovca koji je prvi napustio krčmu. – Nemoj da jedan od drugog pomislite da je Mendel!

Napolju je već bio mrak.

Stari Čarls Berns provirio je unutra i dogegao se do kockarevog stola.

- Sve je u redu – obratio mu se.
- Konj je napolju. Prebacio sam mu preko leđa staro ćebe za slučaj ako noćas ostanete.
- Koliko je tražio Keli? – upitao je Dok.

– Prokletnik, uzeo je ceo srebrnjak!

- Nema problema – odvrati Dok.
- Evo, ovo je za tvoj trud – kazao je i zavukao ruku pod kaput i iz džepa izvukao veliku zelenu novčanicu.

Stari zgrabi novac i hitro ga tutnu pod jaknu.

- Nemojte da je vide – procedio je tiho.
- Zašto?
- Pa... besposleni su, bez para i... mogu časkom da promene poziv! Ako imate dosta ovakvih primeraka,

u najboljem slučaju će vam se desiti da ujutru osvanete u potkošulji i bez konja.

– Uglavnom spavam obučen – dobaci Holidej i tutnu bocu prema starom.

On je zadovoljno cokučio jezikom i nategao grlić. Potrajalo je prilično dok ga nije odvojio od usta i rukom obrisao usne.

Nervozni Bred za tren je odustao od svoje odluke. Naime, čim je „ohladio glavu” shvatio je kako ideja da krene sam i nije baš najbolja.

– Žvalavi! – proderao se. – Daj nešto da se pije pa makar to bio otrov za pacove! Hajde, ti častiš ovu turu!

Stari Berns ga prezrivo odmeri.

- Nisu vam dosađivali, gospodine?
- Onoliko koliko je neophodno.
- Znao sam. Ali, ne bih rekao da ih respektujete?

– Zaboravio sam kako to izgleda.

Pošto su se lovci na ucene malo primirili, stari Berns podiže glavu u ispravi vrat.

– Znate, mister, neprestano sam se pitao jednu stvar. Čarlse, izlapela starkeljo, rekao sam sam sebi, seti se gde si video ovog čovaka... I to baš sa tim topom u ruci. Zaista... kao da sam vas negde video, mister! Recite mi ako se varam...

Dok je ćutao. Zar ne može da se zaustavi mi u jednoj običnoj jazbini bogu iza nogu, a da ga ne prepoznaju? Ili bar nešto naslute?

– Neću reći ništa – odrezao je. – Ali, sve što znaš zadrži za sebe, stari.

– Hej, mister... Čega se plašite?

– Svog imena, čoveče.

Starac je zurio u obod „kalifornija” šešira ispod koga su ga posmatrala dva čelično plava oka. U svakom slučaju, ponovo je uzeo bocu i nategao.

– Uostalom – promrmljao je nešto kasnije – mene se to i ne tiče. Mora da sam se prevario. Bože, stvarno sam izlapeo! – dodao je uz saučesnički osmeh.

Holidej se nakašlja.

– Svi traže nekog Mendela – kazao je. – Ko je on?

– Ucenjen je u Sonori – tiho će Berns. – Meksikanac koji je ubio svog gospodara zato što mu je napastvovao mladu i lepu ženu. Malo komplikovano, gospodine. To je prvi Meksikanac koji nije bio srećan što je bogati „padron” bacio oko na senjoritu njegovog srca... Ubio ga je i pobegao. U stvari, on je sin Meksikanke i Teksašanina. Zato mu je prezime takvo, mada je pravi „vakero” od glave do pete.

– Imaće lepu pratnju – primetio je Dok, posmatrajući turobna, dosadom ispisanu lica četvorice lovaca na glave pred kojima se isprečilo nevreme.

– Nanjušili su ga – rekao je starac. – Imaju oni nos za tu vrstu „divljači”, gospodine. To im je posao! I uvek se ovako okupe pred veliki lov. Nešto ih ipak veže, to je sigurno... Znaju da ih drugi ljudi ne vole pa se s vremena na vreme okupljaju, hrabre se i dogovaraju ili razmenjuju zajedničke informacije i raspituju se za nove

glave... Prava berba, gospodine! Ništa gore od napasti koja vam je za vratom. Ako su dobro snabdeveni i ako je cena visoka, moga mesecima da prate plen. U međuvremenu, žrtva u bekstvu počini još jedan takav zločin i poveća sebi cenu! Tako lovac na kraju dobije dvostruko više nego što je računao na početku. Samo da znate, Mendel neće ubiti nikoga, gospodine. On se osvetio za uvredu i gleda da se spase odlaskom u neki kraj gde na Meksikance gledaju kao na ljude i gde ga neće pronaći ni zakon ni hor- da ovih glavoseča...

Starac je ćutao i uzgledalo je da se umorio od pričanja: bacio je pogled na bocu, verovatno svestan da će preterati ako nagne i treći put.

– Tvoja je – dobacio mu je Dok kratko.

Starac je sa zahvalnošću prihvatio viski, ali ovoga puta ga je samo okusio. Pošto je dobio na poklon čitavu flasu nije imao potrebe da grabi što je moguće više.

– Vi nećete još malo?

– Ne.

– Nisam pijandura – kazao je kao da želi da se opravda – ali kada je hladno, osetim potrebu da ogrejem kosti pogotovu ako nađem na ovakav „rajski napitak”. Doneli ste ga sa sobom?

– Žvalavko mi ga je dao.

– On? – iznenadi se starac. – Otkud mu? Hm, nikada ne bih pomislio da ta usoljena govedina od čoveka drži originalni brendi iz Topeke kođ

sebe! Mora da je imao razloga što je bocu dao baš vama, a ne njima! U stvari... znam... Mislio je da će vas tako pridobiti na svoju stranu. Da, da, verovatno se uplašio ovih silnika sa sjajnim oružjem! Koliko se sećam, tu je Bred najprgaviji! Snek je takođe snažan, ali ima pileći mozak. Ludž je lukav i podmukao, a onaj poslednji, Pat Kin, najbolji je tragač od svih mada ni on ne pravi razliku između drveta i leđa... Paf!

U tom trenutku spolja se začula snažna grmljavina koja je dobro zatresla prozorska stakla.

Za trenutak se sve utišalo, a onda je puklo još jače.

Stari Berns instinktivno uvuče glavu u ramena.

No, ovoga puta nije bio grom već revolverski hitac!

* * *

U krčmu je kroz pokretna vratanca uletelo nečije telo, žestoko gurnuto odostrag. Jedan čovek, ruku vezanih na leđima, stropoštao se među prazne stolice praveći lom.

Lovci poskočiše sa svojih sedišta i zgrabiše oružje.

Spolja se začuo gromoglasan smeh.

Već u sledećem trenutku zavlada la jer pometnja; neočekivani pucanj, tresak uvezanog tela, razmetljiv smeh sa ulaza... sve se to slilo u mali šok.

Poskočili su i trgli se svi osim Doka.

– Tako mi prerijskih kunica – procedi lovac po imenu Snek. – Ovo kao da je...

– Mendel! – otelo se zapanjenom Bredu.

Čovek na podu obmotan lasom bio je na drugom kraju konopca verovatno pričvršćen za sedlo ili za nečiju ruku. Ipak, uspeo je da se odupre bradom o pod i ispravi na kolena.

Zatim je osmotrio lica oko sebe beznačnim hladnim pogledom. U tom trenutku je podsećao na prevarom uhvaćenog vuka koji se samo naizgled miri sa sudbinom.

Mladić je imao tamnu kožu i prijatno lepuškasto lice: tamne oči, pune usne, pravilan nos i jedva naglašeni brkovi. Kosa mu je bila crna, ravno podsečena i otkrivala samo donji deo ušiju. Obod šešira bio mu je povijen i zgnječen na nekoliko mesta.

Nosio je košulju širokih rukava i prsluk sa vezom postavljen krznom, divan ručni rad koji se mogao videti samo na otmenijim hacijendama na granici.

Naravno, sve je to sada bilo pokri veno prašinom i zemljom, naročito kolena i laktovi. Iz leve nozdrve nazi-
rao se sasušeni mlaz krvi.

Holidej je izvukao špil karata i stavio ga pred sebe.

Stari Berns je malo pomerio stolicu kako bi na vidiku imao i čoveka u tamnom i begunca za kojim se tragalo puna dva meseca.

Začudo, on nije izgledao uplašeno, iako je shvatao da mu nema spasa. Samo je odmerio društvo u prostoriji i prezrivo se osmehnuo.

Jedan od lovaca, Kenon Bred, počeo je da kruži oko vezanog mladića kao orlušina. Naime, trebalo mu je da shvati da tu, na podu, leži pet hiljada dolara i da je nagrada na koju je potajno računao zauvek izgubljena!

Nezadovoljan i ljut, podigao je pogled ka ulazu, na kome se gubio kraj konopca. Taman kada je hteo nešto da kaže, ugledao je priliku koja je u jednoj ruci držala kraj lasa, a u drugoj pušku.

– Samo nam je on falio – zarežao je ljutito.

Ostali su se namrštili i sa negodovanjem očekivali ulazak došljaka.

– Dodse Nane – obratio mu se Snek nestrpljivo – pa gde si našao ovo kople? Kako ti je samo uspelo?

Visoki čovek se isceri. Klatio se u ogromnim čizmama, ogrnut kabanicom i šešira natučenog do samih veđa. Imao je sitne oči, širok i spljošten nos, podužu kosu i svetlosmeđu bradu koja mu je u potpunosti pokrivala donji deo lica. Ispod kabanice nosio je kožnu košulju, a za pojasom bovi nož. Od „vrućeg oružja” nosio je pušku sa skraćenom cevi koji su mnogi nazivali „skatergan”.

– Oh, ovo je smešno! – zaurloao je Nan. – Zar ste se svi iskupili zbog ovog žgoljavog meksikanskog punoglavca? Žao mi vas je, momci, ali ja sam ga prvi šcepao!

– Proklet bio – dobacio mu je Bred. – Nije trebalo to da nam učiniš, Dodse! Nas je petorica, a ti si sam! Mnogo je pet hiljada dolara za jednog...

Ova se podrugljivo isceri.

– Platiću vam piće – rekao je. – Toliko mogu da odvojim od usta, ha, ha! A ti – okrenuo se prema krčmaru ne ispuštajući laso – donesi nešto za jelo. Šta imaš? Biftek? Šniclu? Možda jelenski but?

– Ima samo pasulj – jedva je izustio Žvalavko, očajan što nema ništa od nabrojanog.

– Pasulj? – zgrozio se Nan. – Zavatlavaš me, ha?

– N – ne...

– Ubaci bar slaninu unutra i... serviraj Dodsu Nanu bocu najboljeg viskija! – naredio je, a zatim tako zategao konopac da je Džoni Mendel ponovo pao na bok.

Ostali su namršteno posmatrali ceo prizor.

Meksikanac nije pokazivao svoja osećanja; jedino su mu se mogle poznati vidljivo stegnute vilice, a sve zbog bola koji je trpeo. Što se tiče Nana, on je stavio pušku kraj sebe na sto i cev okrenuo napred.

– Imam utisak da nas se bojiš – dobacio je Snek. – Ili se varam?

On odmahnu glavom i pokaza na „skatergan”.

– To mi je navika. Uostalom ja vas sve cenim i volim. Pogotovo sada kada ne moram da delim pet hiljadarki!

Džoni Mendel je ponovo uspeo da se podigne na kolena. Znao je da je gotov i da će verovatno poživeti samo do Sonore. Tamo su ga čekala vešala.

– Da ti se nije sam predao? – dobaci Bred.

Baš tada je Žvalavko stavio pred lovca pun tanjir, hleb i bocu viskija. On brzo odgurnu čašu i hitrim pokretom zubima iščupa zapušač.

– Predao? – ponovio je prezrivo žmirnuvši. – Mendel se ne predaje živ, zar ne znate? Ha, pogrešio je što se brinuo za konja.

– Nemoj samo da kitiš priču – dobaci Bred mrzovoljno.

– Zašto bih? – odvrati on lagano, zalivajući zalogaj viskijem. – Ovaj kopilan ovde... palio je vatru da se ogreje i hteo je da izvadi neki klin iz noge svog konja. Samo je malo okrenuo leđa i.. bio je gotov!

– Možda on ima drugu priču – dobacio je Pat Kin.

Nan prestade da žvaće.

– On? On ima samo da čuti ili ču ga odneti Džeksonu nepokretnog i preko sedla! Jeftinije će ga koštati!

Iako se razgovaralo o njemu, Mendel nije reagovao. I dalje je izgledao odsutno, bez ikakvog pokreta i grča na licu.

– Što ga bar ne podigneš da sedne? – dobaci stari Berns. – Nije pas!

– Nego šta je? – odbrusi Nan zlovoljno. – Meksikanac ili Indijanac, svejedno! Ne zaslužuju ni zemlju po kojoj pužu...

Dok je govorio pogled mu se zadržao na Holideju koji je ravnodušno redao karte pred sobom, ne mareći za njegovo hvalisanje.

– Ti si neki novi? Sa severa?

Pošto nije dobio odgovor, pogledao je u Breda.

– Gluv je?

– Kako za koga – iskezio se ovaj.

– Možda mu nisi simpatičan?

– Tražiš kavgu, Brede – ubacio se stari Berns.

– Ako si kivan na Nana što ti je preteo lovinu, zašto hoćeš da izazoveš ljude da se međusobno pobiju?

– Pa da mi uzme Mendela? – prihvatio je Nan veselo i lupio šakom po kolenu. – To mu je sigurno bilo na umu! Hm... đavolski si u pravu, stari! Ne da se Dods Nan izazvati kada na drugom kraju konopca ima pet hiljada dolara plus nagradu Džeksonovih u Sonori! Zato zaveži, Brede! – zaključio je, uzeo još dva zalogaja i primeo bocu ustima.

Kenon Bred se naglo osvojio od svog stola i pozvao ostale da mu se pridruže u samom uglu. Tu su čutke nastavili da piju. Naravno, već posle nekoliko čašica došlo je do prepirke.

Nan je i dalje sedeo sam, čvrsto držeći laso sa vezanim Meksikancem.

Stari Berns se najzad okrenuo prema Holideju, iznenađen rasporedom karata na stolu. Još jednom ih je pažljivo osmotrio, a onda upro prstom u damu pik.

– To znači nevolju, zar ne?

– Otprilike – odvratio je Dok.

– Pa, nevolja je već tu – konstatovala stari, pokazujući glavom prema lovcima. – Ako se ne izujedaju zbog Mendela, sigurno će se zakačiti sa Nanom. Hm... biće bolje da taj tip ode što pre.

– Ne izgleda mi da ih se plaši.

– Ne bih voleo da ostanem i to proverim – uzdahnuo je starac i povukao dobar gutljaj. – Šta je sa vašim konjem? – dodao je. – Ako ćete me poslušati, sklonite ga ispred krčme. Znam jedno mesto...

– U redu – prekinuo ga je Dok. – No, ne verujem da bih mogao spavati u ovoj jazbini.

Berns se osmehnu i pokaza palcem iza sebe.

– Kladim se u još jednu bocu da Nan laže! Ukebao je on Mendela na prevaru! Znao mu je neku „žicu” i zaigrao na tu kartu. Taj Meksikanac ne izgleda nimalo glup, ali je verovatno plahovit.

Holidej je ćutke pokupio karte i složio ih u špil.

Šta ga se uopšte ticao taj Džoni Mendel i ova gomila lovaca na ljudske glave? Čak mu je i simpatični starac polako postajao dosadan svojom potrebom da glasno razmišlja i komentariše sve i svašta.

Ipak je ispod oka odmerio Nana koga je iznenadno odstupanje ostalih učinilo prilično nervoznim. Naime, Bred, Snek, Ludž i Kin bili su bez posla i bez centa u džepu. Nenaviknuti da zarađuju radom, tražili su način

da najlakšim i najbržim putem dođu do dolara.

A on im je na uzici doveo dobitak! I ko zna šta se sada može desiti, razmišljao je bradonja zabrinuto. Naime, lovci su sada bili solidarni među sobom, ali, nužda zakon menja... Sada je shvatio da je samom sebi učinio lošu uslugu kada se ovde pojavio sa Mendelom. Pametnije bi mu bilo da ga je sklonio na neko sigurnije mesto, vezanog i zapušenih usta.

Munje su postale sve učestalije i njihova sablasna svetlost obasjavala je dobar deo prostorije; prema njihovom veličanstvenom blesku sjaj svetiljke izgledao je jadno i bespomoćno.

Nan podiže ruku prema Žvalavku.

– Pošalji jednu bocu tamo – pokazao je prema stolu za kojim su sedeli natmureni lovci na ucene.

– Ne treba – odbio je Kenon Bred.

– Imaš nešto protiv mene? – narogušio se Nan i položio šaku na kundak „skatergana”. – Celo veče me posmatraša kao da sam leš!

– Rekao si da nas sve voliš – podsetio ga je Snek. – I nemoj sada da menjaš mišljenje. Mi smo samo malo žalosni što pet hiljada dolara nisu u našim džepovima i to je sve. Zato ovde sedimo i plaćemo i to je sve. Ha, ha, ha!

Iako se trudio da popravi zategnutu atmosferu, Snekov smeh zvučao je šuplje i neprirodno.

I tom trenu se spolja začuo neobičan zvuk.

Stari Čarls Berns podiže glavu i lagano dodirnu kockara.

– Čujete li? – upitao je tiho.

– Šta?

– Kojot...

I zaista, sada se mnogo razgovetnije čuo urlik ovog prerirjskog i pustinjanskog vuka.

– To je on – šapnuo je Berns.

– Neka sam proklet ako to nije Bladi Hogan! – dodao je i nekako čudno se stresao.

* * *

Ni ostali lovci nisu bolje izgledali.

Sa izuzetkom Dods Nana koji se samo namrštio, ostala četvorica su zabrinutih lica okrenuli glave prema ulazu i napeto osluškivali.

I zaista, urlikanje je bilo sve bliže.

Kenon Bred je odgurnuo čašu i malo se pridigao. Ali, Snek ga je povukao natrag.

– Možda je samo običan kojot – procedio je izmenjenim glasom. – U svakom slučaju, ne razdvajamo se...

Bred se ljutito otrže.

– Zar misliš da se bojim tog psa? – povikao je. – Ako nije duh, onda će da izbegava mesto na kome se nalazimo...

Dods Nan je bučno odložio svoju bocu i prkosno isturio bradu.

– Pogledaj ih samo – iscerio se podsmehljivo. – Četiri velika lovca, da ne kažem četiri okorela bivša vojnika, uzortiralo se od jednog urlika kojota! Šta je vama, ljudi? Pa zar ne umete

da se preborojite? Ima nas petorica, zar ne? Hej, petorica! A Bladi Hogan je samo jedan... Zar ovo nije prilika da mu stanemo na put?

– Nikome nije uspelo da ga ubije – zarežao je Bred. – Nijednom lovcu na glave..

– Kako nas je samo nanjušio? – uznemirio se Pat Kin, nervozno stružući čizmama o pod. Izgledao je tako kao da će svaki čas skočiti i jurnuti prema vratima.

Stari Berns je malo pomerio stolicu tako da je sada bio licem okrenut ka vratima i malo bliže Holideju.

Zavijanje kojota očigledno nije bila varka. Sada se jasno moglo čuti; naime, približavalo se sve jače, žalosnije i otegnutije.

Žilavko je uzdahnio i dva puta se prekrstio.

Berns je povukao „podugačak” gutljaj.

– Ovo se mene ne tiče – prošaputao je hrabreći sam sebe – pošto nisam lovac, gospodine. A Bladi Hogan samo njih traži. I ubija!

Veče u dosadnom Galč Sitiju postaje sve zanimljivije, pomislio je Dok. Prvo skup lovaca, onda dolazak Dods Nana sa vezanim beguncem, a sada potpuno tajanstvena priča o nekom Bladi Hoganu...

Nije morao ništa da pita niti da podstiče Bernsa da govori. Starac je tutnjao jezikom kao lokomotiva, pa su ga i nehotice slušali svi u krčmi.

–.... i tako ljudi kažu, a ljudima ponekad treba verovati, da, da... Hogan

je, mislim, iz Frederiksburga. Imao je nešto mlađeg brata i živeli su na ranču. Onda je mladić malo više popio u gradu i zabrljao stvar. Bio je toliko pijan da se osvestio sa svojim „koltom” u ruci i mrtvim sudijom pored sebe. Skleptali su ga, ali momak je shvatio da će visiti i uspeo da utekne. Bio je bez konja i oružja, ali mu je pošlo za rukom da odmagli u brda. Hogan je angažovao advokata i doveo svedoke koji su tvrdili drugačije, no, mali je već bio „na glasu”.

Berns zastade, podiže praznu bocu i odmeri je žalosnim pogledom.

– Svima je jasno da je ubistvo sudija bila velika stvar, gospodine. Odmah je učenjen na tri hiljade dolara, a to je tada bila poprilična suma. I dok je Bladi Hogan uspeo da odbaci optužbe i dovede u sumnju mladićevo učešće u ubistvu, za njim su već krenuli lovci na učenjene. I dok je potera sa Bladijem i šerifom žurila da obavesti momka da će mu biti suđeno i da će gotovo sigurno biti oslobođen krivice, lovci su bili brži. Kada je Bladi konačno pronašao brata, bio je izrešetan mecima kalibra „45”.

– Pretpostavljam da tu nije kraj? – prokomentarisala Dok.

– I nije, naravno. Najčudnije je to što su lovci ostali na mestu događaja tvrdeći da nisu ispalili ni metak. To je bilo delo jednog od njih, poznatog po nadimku „Hladnoruki”. Čim ga je ubio, odjahao je u nepoznatom pravcu, a ostalima ostavio leš i mogućnost da podignu pare. Zaista čudno!

Napolju se čulo zavijanje kojota koje je svakim trenom bivalo sve razgovetnije i sve sablasnije.

– Opet... – prokomentarisala stari zamišljeno. – Vidite i taj kojot. Kažu da ga je Bladi Hogan našao ranjenog u preriji. I umesto da mu prekrati muke, on ga je previo i negovao. Onda ga zver ne napušta; ide s njim i ispred njega. Kada god se u nekom mestu začuje kojotov urlik znaju da dolazi Bladi Hogan. A to je značilo da će umreti neki lovac na ucene... Vidi-te, on se sveti na svoj način.

– Zveži, starkerlo! – doviknu mu Bred nervozno. – Te bajke su za budale, a ne za nas.

Stari slegnu ramenima.

– Pametni ljudi tvrde da Hogan tra-ga za „Hladnorukim”. Želi da mu se osveti i sazna u čemu je stvar. Jer, zašto bi lovac na ucene ubio nenaoružanog mladića bez opomene i ostavio ga ne mareći za nagradu? Tu nisu čista posla.

– Rekao sam da zavežeš! – ciknu Bred histerično.

Holidej ga ošinu pogledom.

– Ako se plašiš – mirno je dobacio – onda se prošetaj. Dok nije kasno...

– U redu – odvrati ovaj i naglo ustade. – Možda je kicoš u pravu. Stvarno ne mogu da slušam ovo starčevo naklapanje i...

– Ili je nešto drugo u pitanju? – promrsi Snek.

– Idem i ja! – gotovo je poskočio Pat Kin i natukao šešir na čelo. Niko-ga ne gledajući, on bez pozdrava po-

hita za Bredom koji je već napustio krčmu.

Liberti Snek se nervozno promisekolji. Ispod oka je odmerio Ludža koji je, po svemu sudeći, nameravao da sledi Breda i Kina.

– Šta čekate? – viknu Dods Nan neprijatno se cereći. – Družina odvažnih lovaca na ucenjene revolveraša i tragača skače u sedla i beži čim se napolju izmigolji kojot! Ha, samo idite! Dods Nan će ostati i dočekati tog Bladija! U svoje i u vaše ime, momci! Hajde sada, kidajte!

– Ne deri se – odbrusi mu Snek. – Vikom nećeš sakriti svoj strah. Poznajem te dobro, Nane.

– Onda ostani sa mnom – odvratio je ovaj. – Ostani i posmatraj.

– Neću! Više volim da budem živ na kiši nego mrtav pod ovim krovom!

Odjednom je svetiljka počela da se ljulja i krčmar je uplašeno zastao u pokretu. Istovremeno, spolja se oglašio kojot koji je sada bio sasvim blizu. Činilo se da se već oseća njegov dah.

Žvalavko se uplašeno prekrstio dok se Snek podigao i lupio Ludža po nozi.

– Ostaješ li?

– Nisam lud! – odvratio je ovaj poskočivši. Ipak, i dalje je gledao u Sneka i iščekivao, jer mu se nije samom izlazilo u noć.

Ne pogledavši u Nana, Snek i Ludž pohitaše ka izlazu. Napolju su konji uplašeno rzali predosećajući približavanje mrske životinje.

Dods Nan je smrknuto buljio u tamu.

– Kukavice – vikao je za njima mada ga nisu mogli čuti. – Glupaci! Videće se i čuće se kako Nan dočekuje utvare...

Sada je pred samom krčmom zaur-lala životinja i stari Berns se strese. Zatim se urlik pretvorio u dugo i otegnuto zavijanje od koga se ledi krv u žilama.

Krčmar je naprosto potonuo iza šanka dok je Džoni Mendel instinktivno skupio ramena. Starac se neprijatno trže i pogleda u Doka Holideja.

A onda... potpuno neobjašnjivo, strah u njemu je sasvim nestao. Jer, stranac odeven u tamno hladnokrvno je pušio svoju dugu, mirišljivu cigaru i polusklopljenim očima gledao pred sebe.

Zavladao je tajac.

Iako ga niko još nije ugledao, Bladi Hogan je bio tu. Osećao se u vazduhu, poput peščanog vetra i mirisa paljevine.

Dods Nan je zabrinuto ćutao, a starac je čežnjivo gledao u praznu bocu.

– Možda i neće doći – promrmeljao je tiho.

– Hoće – odvratio je Džordžijanac.

– Kako znate? – upita ovaj ljubopitljivo.

– Vidim ga...

Berns je buljio u njega, nemajući ni volje ni snage da proveriti da li je ovaj govori istinu. Jednostavno se plašio

da okrene glavu i sretne se sa avetinjskim gospodarem kojota!

– Gde... je? – procedio je jedva čujno.

– Kraj ulaza.

– Zašto onda Nan okleva?

– To je njegov problem...

Tišinu koja je zavládala prekinula je posle nekoliko sekundi škripa vratnica.

U istom času sevnula je munja i ocrtala visoku, sablasnu priliku čoveka na ulazu!

Bio je to Bladi Hogan!

Izgledao je đavolski visok i glavom je skoro dodirivao okvir ulaznih vrata. Bio je obavijen ogrtačem od neke čudne, mekane tkanine koja se presijavala na naborima. Bila mu je prebačena preko glave i ramena i oko vrata stegnuta kanapom. Stajao je raskrečen, nepomičan poput kamenog kipa, spreda obasjan mutnom svetlošću petrolejke. Pri svakom odsjaju munje njegova silueta postajala bi crna senka u odsjaju vrata.

Stajao je tako i ćutao.

– Hogane! – izdra se Nan, više da ohrabri sebe nego da zapreti došljaku. – Koga tražiš? Mene?

Kako je ovaj i dalje ćutao, Nan se ohrabrio.

– Da li si gluv i nem? Ili si poveo tog šašavog četvoronožnog lešinara da govori umesto tebe? Neki te se plaše, ali ja nisam među njima, Hogane... Zato ne pokušavaj ništa inače će ti ostatke skupljati po podu!

Ovaj je i dalje ćutao. Naravno, niko nije mogao znati o čemu je razmišljao tog časa, ali se osećalo da se moment obračuna bliži. Nisu uzalud pričali da se Hogan sveti svim lovcima na učenjene pucajući bez opomene, isto onako kako je pucano u njegovog mlađeg brata.

I ko zna kako bi se sve završilo da se Mendel nije iznenada uključio u razgovor. Naime, lukavi Meksikanac je osetio da će mu čudni čovek koji je prijateljevao sa kojotom možda spasiti glavu. Zato je odlučio da se umeša u razgovor.

– Slušaj, amigo -- oglašio se hrpavim, podrugljivim glasom istežući vrat ispod stola. – Ako si se upiašio, ne moraš toliko da vičeš!

Iako ga nije ni pogledao, Nan je tako snažno cimnuo laso i gotovo ga oborio na glavu.

Meksikanac se se nije dao.

– Ipak si se uplašio – dobacio je sa prezirom. – Ali, sada imaš čoveka spreda, a ne sa leđa. I zato će biti teže da ga ubiješ, mnogo teže!

Lovac ljutito škripnu zubima.

– S tobom ću završiti posle. I budi siguran da živ nećeš stići u Snoru!

– Meni je svejedno – odvratio je Mendel bez trunke straha. – Ali, zato sam, siguran da ni ti nećeš daleko, amigo.

Nan je teškom mukom savladavao strah. Iako se trudio, ipak nije mogao da obuzda ogromnu napetost koja ga je pritiskala. Bio je nestrpljiv znaju-

ći da mora da okonča ovu nemoguću atmosferu.

– Idi u pakao zajedno sa svojim kojotom! – povikao je.

Istoga trena stari Čarls Berns se instinktivno sagnu kao da se sam nalazi na nišanu.

A onda je grmnulo.

Ovoga puta Bladi Hogan je razmrskao Nanovu šaku: lovac je pokušao da savlada bol, ali mu suze grunuše na oči... Sada mu je bilo jasno da je Hogan ispod ogrtača imao spremno i otkočeno oružje i od ulaska ga držao na nišanu. No, ipak se nije predavao; snažno urliknuvši, levom rukom je zgrabio pušku i oborio sto. Izgledao je zaista zastrašujuće, izobličen od gneva i sa ranjenom šakom iz koje se slivala krv i bojila kabanicu. Što je moguće brže je ispravio cev i sa satanskim osmehom se upravio prema Hoganu.

Ovaj je mirno sačekao da lovac bude siguran u sebe i poveruje da će ovoga puta uspeti. Onda je opalio još jednom i barutni dim je izbio ispod ogrtača kao kroz pukotinu.

Nan se zaneo, a njegova otežala ruka ispustila je oružje koje je snažno zveknulo o pod.

U istom trenutku, kao glasni odjek smrti, kojot pred ulazom je počeo da zavija. Taj zvuk je delovao na sve prisutne u Galč Sitiju poput ledenog mlaza vode koji im je neko prosuo niz kičmu.

Onda je zavladao tajac.

Telo Dodsa Nana ležalo je na podu, još uvek grčevito stežući kraj kanapa kojim je bio vezan Meksikanac.

Što se Mendela samog tiče, činilo se da se vratio iz trenutne začaranosti, svestan da su se ispunila njegova potajna očekivanja. Dahćući, on je na kolenima otpuzao u stranu cimajući konopac. Ali, šaka mrtvog lovca na učenjene nije lako puštala pet hiljada dolara.

Očajan, Džoni Mendel pogleda prvo u Bernsa, a zatim u ozbiljno, pomalo nedokučivo kockarovo lice.

– Odvežite me! – zavapio je. – Onaj prokleti pas... isekao mi je ruke lasom. Pas! – ponovio je i skrenuo pogled prema ulazu.

No, tamo više nije bilo nikoga. Nekoliko trenutaka je ćutke zurio u tom pravcu ne shvatajući kako je Hogan tako brzo mogao da nestane.

Uskoro se iz noćne tame ponovo začulo zavijanje kojota. Ali, to je već bilo mnogo dalje...

Žvalavko je konačno promolio glavu i podigao se iznad šanka. dDk je stari Berns pogledao u Holideja, a onda u izmučeno Mendelovo lice koje je očekivalo samilost.

– Ja... – zamucio je starac iznenađen bojom sopstvenog glasa. – nisam sudija, ne volim i lovce na učenjene ni begunce sa poternice... – kazao se nervozno se počesa po glavi. No, neka me đavoli odnesu u pakao ako volim konopac!

Rekavši to, zastao je očekujući da mu neko bilo šta kaže.

– Vi sada možete dobiti pet hiljada dolara – dobacio je Mendel. – Ali, vi niste lovci, zar ne? Uostalom, svi znaju da nisam ubio nego samo sačuvao svoju čast. Ja nisam ubica!

Berns nervozno šmrknu.

– Razumem te, brajko, ali dok tako nešto dokažeš poroti, koprcaćeš se na vešalima.

– Ali... dajte mi šansu! – molio je Meksikanac. – Samo presecite uže... Ako se vrate ona četvorica... ubiće me.

Berns je u Holidejevim očima potražio savet, ali ga nije našao.

– Da ga oslobodim? – prormljao je.

– Svako gleda svoja posla – dobaci Holidej lakonski.

– Ja sam uvek gledao tuđa – odvrati starac i podiže se.

Zatim je laganim korakom došao do Nana i izvukao mu iz pojasa bovi – nož. Za to vreme Meksikanac se hitro presavio podigavši vezane ruke naviše. Tek sada se videlo koliko su mu zglobovi natečeni i modri.

– Lepo te je upakovao, sinko – procedio je Berns presecajući konopac.

– Požurite... – zastenjao je Mendel dok mu se lice kupalo u znoju.

Ipak, za nekoliko trenutaka laso mu je konačno spalo sa ruku. I pored toga je ostao na kolenima čekajući da mu se krvotok u rukama normalizuje. Onda je lagano protrljao šake o butine, ubrzavajući cirkulaciju.

Stari se vratio za sto, stavivši nož ispred sebe.

Za to vreme, Džoni Mendel se podigao na noge, još utrnulih ruku. Klatio se kao pijanac kome je jedino stalo da ne udari u nešto. Pomalo se teturao, ali je korak po korak, stigao do palog Nanovog tela. A onda se, sasvim neočekivano i praveći se da posrće od malaksalosti, „dobro „zateturao i dokopao se „skatergana”. Hitro ga je zgrabio i uperio prema Holideju.

Taj potez iskreno je zaprepastio i starog Bernsa.

– Prokleti, nezahvalni kučkin sin! – zabrundao je stari i pridigao se sa stolice.

– Ne mrdaj! – opomenuo ga je Mendel, skoro molećivim glasom. – Nemam izbora, stari! Moram da bežim, a u džepu nemam ni centa. Taj džentlmen sa tobom ima dovoljno za obojicu. Podelićemo!

– Šta? – zaprepastio se Berns. – Imaš nameru da pljačkaš posle svega ovog? Skinuo sam ti veze, nemaš za petama nijednog lovca, a ti...

– Imaću ih uskoro – prekinu ga Mendel. – I zašto višeš? Tebe nemam nameru da taknem i veoma sam ti zahvalan. Ali, amigo pod crnim šeširom ima opasne misli i opasne ruke. Zato ih stavi na sto, mister! Za svaki slučaj...

– Ne mogu – odvrati kockar mirno.

– Ne? – namrštio se ovaj. – Hajde, bez šale, amigo! Ja nema ništa protiv tebe, ali gori mi pod nogama. Četvorica ludih, besposlenih i siromašnih lovaca možda me napolju već „miri-

šu"... Hm, neću dva puta da padam u njihove ruke... tako nešto mi nije ni na kraj pameti, amigo.

– Trebalo je da te ostavim vezanog na podu i pozovem šerifa! – odbrusi Berns ljutito.

– On je u pravu – dobaci Holidej mirno. – Gori mu pod nogama, ali je izazvao lošu kartu za odlazak.

– Nemam vremena, mister – požurivao ga je Mendel. – Morate mi oprostiti, ali... izvucite ruke na sto, ako je moguće sa nekoliko stotina dolara.

– Ovako? – upitao je Dok u čijim rukama se munjevito našao „linkoln”.

Bilo je to tako brzo da Džoni Mendel uopšte nije uspeo da reaguje. U stvari, odmah je ispustio pušku kao da je vrela.

– Odlazi! – dobacio mu je Holidej. – I slušaj dobro ovaj savet; napolju je jedan konj. Otvori torbu na sedlu i uzmi sve što nađeš u pregradi tvoje je. Hajde, idi brzo i ne vraćaj se!

I Mendel i Berns zurili su u kockara sa nevericom; ovaj prvi je bio sumnjičav, a drugi iznenađen i zaprepasćen.

U svakom slučaju, predlog čoveka iz Džordžije bio je neshvatljiv i neočekivan. On nije ni objasnio šta bi Mendel mogao da nađe u pregradi torbe koja je visila o sedlu. Oružje? Možda hranu uli... ili je sve bila neka lukava prevara?

Međutim, Meksikanac nije imao drugog izbora, jer ga je tajanstveni čovek za stolom razoružao za tren. Nije ni trepnuo.

Gledajući ga kako odlazi, stari Berns je gundao i sumnjičavo vrteo glavom.

– To je ludo! – nakašljao se. – Može vam uzeti konja jer vam je on najpotrebniji. Ja ne znam zašto vi... Oh, tako ste hladnokrvni!

Pošto je Dok ćutao, on nije izdržao već se odšunjao do vrata.

Međutim, konj je bio na svom mestu.

– Ništa ne shvatam... – procedio je zamišljeno. – Stvarno ništa...

Dok je podelio karte i ponudio starog da uzme svoje.

– Znate šta? – dobacio je stari. – Sve mi se čini da će se oni vratiti...

– I meni. Zato ćemo ih sačekati.

* * *

– Pogledaj – prošaputa Pat Kin Bred na uho.

– Umukni! Nisam slep...

Oba lovca koja su izašla iz krčme zadržala su se u blizini Galč Sitija. Skriveni u žbunju, više su osluškivali nego osmatrali.

– On je... – procedio je Kin sa očiglednim strahom.

Bred je ćutao.

Sa svog mesta mogli su sasvim dobro da vide jahača. Pošto je prolazio veoma blizu, gotovo da su prestali da dišu. Naravno, nije im padalo na pamet da uzmu bilo kakvo oružje. Samo su čekali da prođe...

Znali su dobro tu siluetu oko koje je lepršao dugi ogrtač. Jahao je na

vrancu tamnom kao noć tako da je sada izgledao kao duh koji plovi kroz mrak. Neobična kapuljača na glavi davala mu je još čudnovatiji, tajanstveniji izgled.

Ispred njega je jurio kojot; kao utvare, čovek i divlja životinja brzo su odmicali iz grada posle kratke pucnjave.

Bred je slutio ko je mogao da ostane u krčmi, nepomičan i staklastog pogleda, Ko drugi, ako ne Dods Nan?

Ali, šta je sa Mendelom, pitao se. Da li je pet hiljada dolara ostalo u „Žvalavkoj” jazbini ili je i on pobe-
gao? Ako jeste, neće stići daleko...

– Naš je.. – promumlao je.

– Jesi li lud? – odbrusio je Kin. – Hogana niko ne može da ubije! Ne pokušavaj ništa dok si sa mnom, jer..

– Ma, umukni idiote! Mislio sam na Mendela!

– Mendel? Gde je?

– To se i ja pitam. Ostaćemo još malo ovde da nas onaj prokleti kojot ne namiriše.

– A posle?

– Vraćamo se...

Pat Kin nije imao ništa protiv; Bred je bio prilično oštrouman čovek koji je znao šta hoće i on ga je poslušao bez pogovora.

Sam Kin izgledao je prilično zapušteno; i mao je apatično, mršavo lice sa orlovskim nosom i neobičan, pomalo razrok pogled. Imao je stari izgužvan šešir, a oko vrata je nosio veliko parče olova, spljoštenc tako

da izgleda kao veliki medaljon. Bio je to trofej iz Piterašburga u Virdžiniji, kada se budući lovac na učenjene nalazio u ratu na suprotnoj strani od severnjaka. U stvari, bio je ranjen i to olovo mu je izvađeno iz kuka tako da je sada Pat Kin jedva primetno hramao i osećao jake bolove pri promeni vremena.

Njih dvojica su još uvek nepomično stajali, čekali i čekali. Znali su da Bladi Hogan ima običaj da iskršava potpuno neočekivano i zato su želeli da budu sigurni.

– Kuda li odjahao? – upitao se Kin.

– Nadam se za Snekom i Lučžom – iscerio se Bred. – Bilo kuda, samo što dalje od nas.

Kin je šakom obrisao lice potpuno mokro od kiše. Izgleda da je nevreme jenjavalo, jer su munje postajale sve ređe.

– Hajdemo! – najzad je dobacio Bred i stavio šal preko usta.

– Misliš li...?

– Šta?

– Da nisu oslobodili Mendela?

Ovaj iznenada zastade. Dodavola, tako nešto je zaista moglo da se desi! No, ipak nije želeo da poveruje u to.

– Gluposti! – odvratio je odmahnuvši rukom. – Mendel je ubica, zar ne? I zašto bi oslobađali takvog čoveka? Time bi i sami postali saučesnici...

Kin je rukavom obrisao sedlo i glasno uzdahnuo.

– Hm... ko bi se usudio da ga oslobodi? – razmišljao je Bred naglas.

– Onaj izlapeli starkelja? Ili možda Žvalavko?

Onda se prisetio čoveka u tamnom i zastao.

– Ili onaj nalickani?

– Možda on...

– Zašto? Nije mi izgledao kao neko ko bi se rasplakao nad tuđom sudbinom!

Nešto kasnije izronili su iz nakvašenog grmlja i dočepali se utabane staze koju su neki čak nazivali drumom. Svuda okolo bila je tama. Ipak, oni su lagano napredovali prema mestu u kome su svetlucale svega dve – tri svetiljke. Naravno, jedna od njih je bila „Žvalavkova” krčma.

No, umesto da skrene i stane pred ulaz, Bred je produžio dalje.

– Promašio si – dobaci Kin povukavši svoga kompanjona za rukav.

– Umukni! – dobaci ovaj. – Ako je Mendel tamo, nateraćemo onog ljigavog šerifa da ga izvede. On to može, on je zakon.

– A ako Mendel nije tamo?

– Zašto ne bi bio?

– Samo pitam...

– Ako nije, onda ćemo isprazniti džepove onom strancu. Kladim se u konja da kod sebe ima najmanje hiljadaraku. Pa jesi li mu video odelo? A šešir i košulju?

– Jesam, ali... video sam i „kolt”.

– Pa šta? Nećemo čekati da se izvuče.

Šerifova kancelarija nalazila se na kraju Galč Sitija i služila kao zatvor i kao dom. Imala je tri odeljenja;

prvo i najveće u kome je Ferni Fridel provodio dan; druga je bila ćelija sa zardalim rešetkama, dva sa tri metra i ležajem lancem pričvršćenim za zid; treća prostorija bila je Fernijeva soba u kojoj je spavao i držao svoje lične stvari. U nju se moglo ući kroz kancelariju, ali i spolja pošto je imala poseban ulaz.

– A ako šerif nije tu? – brundao je Kin.

– Nego gde je? Čim je otišao, zatvorio se i navukao cebe preko glave. Tako mu je najbolje, jer ništa ne vidi, ništa ne čuje...

Bred je sjahao i zastao pred nakrivljenom nastrešnicom. Zatim je skinuo svoj šešir, istresao sa njega vodu i obrisao lice krajem šala. Ponovo je stavio šešir i glasno huknuo.

Jer, Galč Siti je bio prava jazbina u kojoj se nije morao ponašati kao, recimo, u Sent Anđelu. Ovde je šerif bio običan mišić koji trepće na svaki šušanj i u stanju je mnogo toga da „proguta” samo da bi sačuvao svoju mizernu platu.

Sada je na mene red da ga prodrmam, zaključa Bred i iz sve snage grunu nogom u vrata. Dok se preplašeni Fidel podigao iz kreveta njih dvojica su već ulazili u sobu: Pat Kin je pokušao da upali šibicu dok je Bredova šaka mirovala na dršci „kolta”.

Šerif Galč Sitija spavao je obučen: sada je već stajao pored kreveta i prestrašeno zurio u senke pored sebe; u nozdrvama je osećao vlažnost njihove odeće i oštar zadah viskija.

Naravno, nije odmah mogao da zna o kome se radi; prva šibica je utrнула i tek druga je stidljivo obasjala prostoriju.

– Diži se, Ferni! – dobaci mu Bred oštro.

– Šta je sada? – upita debeljuškasti čuvar zakona uplašeno. – Šta sam sada uradio?

– Tek ćeš da uradiš! – dobacio je Bred cereći se. – Hajde, obuvaj čizme i kreći, glupane! Hajde, požuri! Ne oklevaj!

– A ku... kuda?

– Nisi ništa čuo, a?

– Ja? Ne znam...

– Nisi čuo pucnje? Ili si odmah zavukao glavu pod pokrivač?

Debeljko se užurbano obuo i zakopčao opasač.

– Ako nisi – nastavio je Bred ozbiljno – onda ćeš kao pravi čovek da odeš do „Žvalavka” i izvidiš stvar.

– Šta se desilo? – mrmljao je Fridel.

Bred ga munu u rebra.

– Rekao sam da ideš da vidiš! – ciknuo je. – Po meni, tamo je nadrljao Dods Nan. Ubio ga je Bladi Hogan...

– Hogan? – ponovi ovaj prestrašeno.

– Slušaj, strašilo od šerifa! – povika Bred iznervirano. – Dok si ti ovde uživao pod pokrivačem, tamo se pucalo. Onaj prokletnik sa kojotom je ubio Nana, a mi hoćemo da vidimo šta je sa Džonijem Mendelom. Shvaćaš?

– Pokušavam – odgovorio je Fridel nešto trczvenije.

– Mendel vredi pet hiljada dolara, idiote! Ako je tamo, ti kao šerif imaš pravo da ga uhapsiš, jer se radi o ubici. Dakle, izvešćeš ga iz krčme i predati nama. Na ruke ćeš odmah dobiti dve stotine i to je to. Tvoj posao će biti gotov. U redu?

Ne čekajući da se čovek sabere, Bred ga gurnu ispred sebe.

– Čekamo te preko puta – nastavio je. – Dobro otvori oči inače ćeš ostati bez zvezde... a možda i bez glave!

Da bi potvrdio svoje reči, lovac na ucene tačno pored šerifovog uha zape oroz.

Glave uvučene u ramena, Ferni Fridel ubrza i ćutke pređe na drugu stranu blatnjave ulice. Znao je da sa ovima nema šale tako da nije imao izbora: jednostavno je morao da ih posluša.

– Samo da ne zabrlja – procedi Pat Kin.

– Ne brini, dobro smo ga poplašili. Mislim da će uraditi šta treba i brzo izaći napolje.

I zaista, Fridel se uskoro pojavio. Ali, sam!

Bred je nervozno cupkao u mestu.

– Šta je? Šta se dogodilo? – upitao je još dok im je šerif prilazio.

– Otišao je... – dahćući je izustio Fridel. – Pitao sam starog i o... on kaže da je otišao.

– Samo tako je otišao?

– Jeste...

– Niko ga nije zaustavio?

– Nije...

Bred se okrete prema Kinu koji samo nemoćno slegnu ramenima.

– A Nan?

– Još leži tamo, da znate... Skoro sam nagazio na leš.

– A stranac?

– Onaj u crnom šeširu? Pa... čini mi da dremucka. Sa njim je Berns i velika boca...

– Ima tu nešto – ubaci se Kin. – Izgleda da nešto smrdi...

– Smrde moji džepovi bez centa! – graknu Bred nervozno. – Hajde, Ferni, vrati se u svoj čumez! I ne diši!

– Ne razumem...

– Razumećeš jasnije. Nego, dobro zapuši uši i ne pomaljavaj nos napolje ako uprkos svemu čuješ neku pucnjavu...

– Opet? Do vraga, šta to spremate?

Kin se podsmehmnu.

– Gle, pa on se koprcu!

– Ja sam šerif koji ostaje ovde i kada vi odete. Šta da kažem ljudima kada me budu pitali gde sam bio kada se kuca se pucalo i ubijalo?

Red ga odgurnu u stranu,

– Kaži šta hoćeš, inače ću zaboraviti da budem strpljiv. I koji ljudi? Pa nijedan nije došao ovamo da vidi šta ti treba!

– To je zato što je u pitanju malo i mirno mesto. I zato...

– Ujutru će ponovo biti mirno, ne brini. A sada se gubi...

– Ne, idem i ja sa vama! Ipak sam šerif i treba...

Bred pogleda u Pata Kina koji je „iz prve” razumeo ovaj pogled. Već sledećeg trenutka munjevito je izvukao „kolt” i prislonio ga na šerifovu slepoočnicu.

Ferni Fridel se bez reči skljkao u blato.

Dvojica ljudi ga nisu ni pogledali, već su požurili preko ulice. Lagano su se popeli na trem i prišli malom prozoru koga je spolja obasipala kiša. Za jednim od stolova ugledali su čoveka u crnom koji kao da je spavao sa glavom na stolu.

– Pijan je – zaključio je Kin.

– Utoliko bolje.

– Ne vidim onog matorog...

– Mora da je pod stolom – prokomentarisao je Bred. – Dakle, čim obavimo posao, krenemo za Mendelom. Uostalom, nije mogao daleko da odmahne.

Rekavši to, Bred grunu unutra, držeći u rukama otkočen kolt. Kin ga je pratio poput senke.

Ušli su baš na taj način, rešeni da ništa ne prepuste slučaju. Galč Siti ih je video sada i ko je znao kada će i da li će uopšte ikada svratiti u ovu jazbinu. Zato se nisu brinuli šta će se desiti ako za svoju metodu delovanja izaberu nasilje.

Bred odlučno krenu prema stolu za kojim se nalazio čovek u tamnom dok je Kin motrio na Žvalavka; mršavi krčmar je glupo treptao u njihovom pravcu, bled i nesposoban da otvori usta.

– Ne mrdaj! – zauriao je Bred.
– Inače si...

Crni „kalifornija” šešir se lagano podigao i na Kenona Breda se iscrilo bradato lice starog Čarlsa Bernsa!

Lovac je iznenađeno zastao, u trenu shvativši da je nasamaren.

– Možda si mislio na mene? – začuo se hladan metalni glas sa strane.

Pat Kin je munjevito okrenuo oružje, spreman da Doka Holideja zaspe kuršumima. U magnovenju je opazio usko aristokratsko lice čoveka iz Džordžije. Da je samo malo razmišljao, možda ne bi uludo stavljao život na kocku.

Ali, obojici je očajnički trebao novac.

– Ubij ga! – zauriao je Bred, poturajući svog prijatelja da nasrne na olovo.

Što se tiče Holideja, on je stajao iza šanka, gologlav, naslonjen na ugao čađavog zida, baš pored velike tučane peći.

Pat Kin je podigao ruku i pritisnuo obarač. Holidej je naglo kleknuo na desno koleno i hitac iz lovčevog revolvera otkinuo je komad drveta tačno iznad njegove glave.

Prinuden da se brani, Dok je munjevito izvukao „linkoln”, naranđasti plamen je pokuljao, ispraćen gromkim praskom.

Pat Kin je posrnuo...

Ne čekajući da ponovo bude nameti, čovek iz Džordžije okreće cev na Kenona Breda; i pre nego što je ovaj mogao da se odluči da li da baci

kolt i li pomogne Kinu, oružje mu je izletelo iz šaka.

U međuvremenu se začuo jedan pucanj... pa još jedan; vatreno olovo razlilo mu se po zglobu i nateralo ga da krikne od očajanja. Vidljivo se zateturao, a zatim gotovo pao preko Kinovog tela. Poslednjim snagama uspeo je da se održi na nogama. Da bude još gore. Kin je ležao na zemlji prostreljenog ramena i tiho ječao.

Trenuci su prolazili; barutnog dima je brzo nestalo, a Dokov „kolt” ponovo se našao za pojasom.

A on?

Ruke na prsima, hladan pogled, podrugljiv izraz i legendarna mirnoća – sve se to uobličilo u tom visokom tajanstvenom čoveku pred čijim su hicima Kenon Bred i Pat Kin ličili na prave početnike!

– Uh! – zaškrgutao je zubima stari Berns i skljkao se na jednu od stolica. – Moraćeš da smisliš neko ubedljivo opravdanje za ovo što ste učinili, Brede. Ali, ipak ti ne vredi. Šta god da izmisliš, biće jasno da ćeš morati da budeš kažnjen. Dakle, hteo si da ucmekaš i opljačkaš Doka

– Doka...? – promuca Bred. – Doka? – ponovio je i smrknuto pogledao u Bernsa. – O čemu govoriš, starke-ljo?

– O Doku Holideju – izbeći se ovaj na njega, ne mogavši da održi zadatu reč da neće pominjati Džordžijančevo ime. – Na njega si se namerio, sinko tako da će ti biti najbolje da pobe-

gneš napolje i da se ne vraćaš na ovu stranu bar jedno pet godina!

Kenon Bred je ostao pognut; ili je u pitanju bio bol ili nije smeo da podigne glavu i pogleda u Džordžijanca. Nije više ječao niti uzdisao; čak je i Kin ućutao razmišljajući o onome što je malopre rečeno. Čulo se samo škripanje laktova po podu jer je pokušavao da se podigne i stane na noge.

Bred ga dogradi zdravom rukom i procedi.

– Diži se! Idemo da kišu da se malo ohladimo!

– Moje rame...

– Briga me za to! – obrecnuo se.

– Čuo si?

– Jesam!

– Dakle, između Hogana i Holideja... radije biram ovog prvog!

Bred zadenu svoj kolt za pojas i povuče Kina. Mršavko se saplitaio i teturao, ali je uz pomoć kolege ipak nekako uspeo da izađe. Napolju su ih čekali konji, mokri, iscrpljeni i gladni.

Pat Kin je gotovo visio iz sedla, ali je morao da krene. Naime, sve je bilo bolje nego ostati u Galč Sitiju.

– Ja bih doktora, Brede... – ječao je.

– Dobićeš grobara – poručio mu je nemilosrdni kolega – ako ne izdržiš do Fuls Kempa...

Kin se nekako ispravio.

– A Mendel? – upitao je.

– Ako nije skroz poblesavio i on se tamo uputio – progundao je Bred.

* * *

Zvali su ga „Hladnoruki” iako mu je pravo ime bilo Kirk Dohanos.

Rodio se u Taksonu, na obali reke Džile, ali je život proveo u sedlu, između nevadskih Snejk planina i Misisipija. Bio je to ogroman predeo teško prohodnih brda, opasnih pustinja i beskrajnih prerija kojima je Dohanos jahao u potrazi za beguncima najrazličitijih vrsta.

Čoveku njegovog kova bilo je teško odrediti godine mada se sa sigurnošću moglo tvrditi da je iskusni Dohanos sasvim blizu četrdesete. Opasač je nosio od svoje trinaeste i pucanje je bilo najbolje od svega što je umeo. Ali, ipak je bio toliko promućuran i oprezan da nikada ne pređe onu tananu granicu koja normalnog čoveka svrstava u kriminalce i stavlja ga na drugu stranu zakona. Opredelio se za lov i smatrali su ga najboljim, najupornijim, najnemilosrdnijim i najveštijim lovcem na ucenjene.

Kirk Dohanos tragao je samo za „krupnijim ribama”, a cena mu se kretala od pet hiljada dolara pa naviše. Takav luksuz mogao je da dozvoli sebi bez problema s obzirom da su ga iznajmljivali za razne „poverljive” poslove. Bio je uporan i izdržljiva tako da je u svakoj stvari išao do kraja.

Taj opasni lovac na ucene bio je veoma neobično građen; tanke i kratke noge, izdužen i jak gornji deo, a posebno ramena. U licu je bio gotovo isposnički mršav, nekako spečen,

naborane kože koju su šibali svi vetrovi i kiše Divljeg zapada. Sitne oči, orlovski nos, tanka usta i retka kosa na tamenu sakupljena u rep činili su da deluje ružno i neprijateljski. Nosio je crni šešir ravnog oboda, a preko jakne sa resama zakopčavao je plašt. No, najvažniji od svega bili su ukršteni opasači sa dva „kolta” kalibra 45 koje je nosio veoma nisko pripasane, preko uzanih pantalona pri dnu ukrašenih resama.

Neobičnog lika, čudnog pogleda koji je prodirao do kostiju, Kirk Dohanos je neupućenima u najmanju ruku izgledao napadan i razmetljiv. Ali, oni koji su ga sreli ili čuli nešto o njemu brzo su mu se uklanjali s puta. Nadimak „Hladnoruki” dobio je zbog mirnoće kojim je ciljao; naime, ruka mu jednostavno nikada nije zadrhtala.

Vetar ga je nosio svuda; potpuno neočekivano bi se pojavljivao na najrazličitijim mestima, kako u najbučnijim gradovima tako i u najzabačenijim krajevima gde je kročio tek pokoji čovek.

Kiša je ugasila malu vatru; Dohanos je prosuo ostatak kafe i odveo konja pod veliko drvo. On sam se sklonio ispod krova napuštene kolibe, četiri milje zapadno od Galč Sitija. Stajao je i osluškivao: šum kiše nije mogao da uguši bat konjskih kopita u neposrednoj blizini. Ocenio je da se približavaju dva jahača. Video je kako silaze sa konja, i, ogrnuti ka-

banicama, žure do kolibe kako bi se sklonili od nevremena.

Zapinjanje oroza zaustavilo je došljake poput udara u zid. Skamenili su se, nesigurni sa koje strane pretila neočekivana opasnost.

– Snek? – izgovorio je Dohanos pištavim glasom.

Ljudeskara se okrenula prema razvaljenom ulazu. Glas koji ga je pozvao zvučao je hladno i bezbojno.

– Ko je tu? – upitao je.

– A ko je sa tobom? – odgovoreno mu je pitanjem.

– Bili Ludž – kratko je odvratio.

– Reci mu da ne spušta ruku ka bedru.

Nastupilo je kratko ćutanje i šaptavanje.

– Ja jesam Snek – zarežao je grmalj – ali... ko si ti?

– Pogodi.

– Dohanos..?

– Kada znaš, zašto stojiš na kiši?

Lovci na ucene ušli su pod krov, stisnuti i podozrivi. Susret sa ozloglašanim „Hladnorukim” nimalo im nije prijao. Jer, istovremeno su osetili da je ovaj najpoznatiji lovac na tragu njihove „divljači”. Da, da, sigurno je jurio Džona Mendela!

Dok su im se oči privikle na tamu, Dohanos je na miru mogao da im sagleda lica. Sneka je prepoznao odmah pošto ga je poznavao već dugo vremena, dok je Ludža srec samo jednom, prošle godine u Ebilejnu. Imao je izvanrednu moć zapažanja i savršeno je pamtio lica.

– Izgleda da se mimoilazimo – primetio je hladno.

– Možda – odvratio je Snek. – Koga juriš?

– Pet hiljada dolara iz Sonore.

– Mendela?

– Znam da je ovde negde. A vi?

– Znamo i mi!

– Šteta! Ja ću ga uhvatiti.

– Već je ukeban – omaklo se Ludžu. Odmah zatim primio je Snekov udarac u rebra, ali prekasno.

Naime, nije bilo smisla izvlačiti se. Kirk Dohanos će najušiti Mendela i Nana kad tad.

– Ko je imao sreću? – upita „Hladnoruki” nestrpljivo.

– Dods Nan – promrmlja Liberti Snek neraspoloženo.

– Gde?

– U Galč Sitiju. Bar je ostao tamo. Dohanos je izronio iz tame.

– Šta ne valja, momci? – dobacio je sumnjičavo. – Zaašto ste otišli i jašete po kiši? Čega ste se prepali?

– Šta bismo inače? – kazao je Snek. – Nan ga je uhvatio i mi smo van igre.

– Ja nisam – bezglasno se nasmejavao Dohanos i ponovo se vratio u senku. – Znao zašto? Pet hiljada dolara je zvanična poternica, zar ne? A Džeksonovi daju još toliko da se Mendel dovede živ. Meni daju. I ja ću ga dovesti, da znate.

Kako su Ludž i Snek ćutali, Dohanos nastavi mnogo tiše.

– Bio je živ, zar ne?

– Bio je... Ali, sada... Zaista ne znamo...

– Bolje da ništa ne krijete od mene – opomenuo ih je „Hladnoruki”.

Snek ga odmeri; bio je od tog prokletnika viši za čitavu glavu i mogao da ga zgromi golim šakama. Samo... Dohanos nije bio čovek koga je neko mogao tek tako da udari.

Ako je dotle samo sumnjao, Snek je sada bio siguran da Džoni Mendel neće pripasti ni Nanu, a još manje njima. Zbog toga je osetio zavist.

No, bilo je tu još nešto.

Neko je, naime, mogao da pomrsi sve Dohanosove planove; neko ko je jahao u blizini i, prema Bernsovoj priči, goreo od želje da pronađe baš njega.

– Šta se desilo u Galč Sitiju? – upitao je „Hladnoruki”.

– Nan je ostao, a mi... mi smo za svaki slučaj kidnuli – objasnio je Snek sa zluradim smeškom.

– Kidnuli? To zvuči kao da ste se prepali?

– I jesmo... Čim je u blizini počeo da zavija kojot.

Iako nije bio siguran, Sneku se učinilo da je Dohanos zaškrgutao zubima. Nadaleko poznati lovac na učenjene verovatno se prisetio prošlosti, bolje reći nekih određenih lica i događaja.

Snek je likovao; činilo se da je pominjanjem kojota pogodio Dohanosa „u živac”.

– Kojot? – mirno je ponovio ovaj.

– Govoriš li o Hoganu?

– Pogodio si.

– Ja ne bih pobegao.

– Mi smo čuli drugačiju priču, „Hladnoruki”. Hogan traga za tobom i mogli ste se sudariti u mraku...

– Ne brini za mene, Snek. Ako me nađe, kraće će poživeti.

Bili Ludž je zapalio šibicu i plamičak je osvetlio avetinjski mršavo lice Kirka Dohanosa. Ugledavši ga, on se prenu i nehotice zadrhta.

Više nisu bili raspoloženi za razgovor.

– Biće dobro po vas da je Nan još tamo, momci – kazao je „Hladnoruki” i izveo svog belca napolje.

Dvojica pod strehom ćutke su čekali da se udalji.

– Jesi li ga čuo, Liberti? – upita Snek tek kada je bio sasvim siguran da je Dohanos otišao. – Taj će uzeti Mendela od Nana i zaraditi deset hiljada bez po muke!

– Tako izgleda – promumlao je Snek i pogledao u nebo. Munje su polako prestale da paraju oblake. – Voleo bih da vidim njega i Hogana – dodao je. – Tada ne bi izvlačio rogove tako daleko kao sada...

– Ako mene pitaš, Kojot Hogan će pronaći Dohanosa kada – tad – zaključio je Ludž.

– A ako mene pitaš – nadovezao se Snek u istom stilu voleo bih da se obojica ucmekaju o istom trošku.

Lud stavi usta polovinu cigare i ponovo kresnu palidrvce.

– Gde li su Bred i Kin? – promrmljao je pomalo zabrinuto.

– Ko zna. Ako su pametni, nisu se mnogo udaljavali od Galča.

– A kuda ćemo mi?

– U Fuls Kemp, kuda bi drugo?

Ludž se zadovoljno nasmeši.

– Ideja nije loša. Ako igde ima jeftinih cura, onda ima tamo.

Snek nezadovoljno pljunu.

– Ma nemoj? A čime ćeš da platiš i tu jeftinoću?

Bili Ludž je povukao dim, a onda dodao cigaretu svom pajtašu. Ljudeskara glasno uzdahnu posmatrajući taj komad duvan sa izvesnom dozom odvratnosti.

– Na šta smo spali! – progundao je ljutito i uputio se prema konjima.

– Kuda ćeš?

Pošto nije dobio odgovor, Ludž požuri za njim.

* * *

Ma koliko se trudio da ne zaostane za Bredom, ranjeni Pat Kin je sve češće gubio svest. Bolovi su bili sve jači i njemu je bilo jasno da neće izdržati još sat i po jahanja koliko su imali do Fuls Kempa.

Odjednom se našao na zemlji. Video je svog konja iznad sebe, a s njim i komad neba po kome su oblaci žurno plovili na istok.

Pokušao je da ustane, shvativši da se ne seća trenutka samog pada. No, išlo je veoma teško jer ga je bolelo celo telo.

Bred se u galopu vratio do njega; i umesto da sjaše i pomogne, samo je sedeo u sedlu i posmatrao.

– Ne mogu dalje... – prostenjao je Kin.

– Šta ćemo? – nervozno je uzvratio Bred.

Kao odgovor na to, nedaleko je zaurlao kojot!

Kin oseti kako ga hvata jeza.

Izgleda da je zavijanje vetar nosio pravo na njih što je još više pojačavalo neprijatan utisak. Inače, zavijanje je bivalo sve jače, razgovetnije i bliže.

– Zajedno nemamo šanse – dobacio je Bred Kenon. – Ja idem...

– Ostavljaš me?

– Možda ću ga navući na svoj trag – prekinu ga ovaj. – Ti se negde zavuci dok ja ne...

– Proklet bio! Hoćeš da me ostaviš Hoganu kako bi spasao svoju kožu...

Kenon Bred više nije slušao; samo je ćutke mamuznuo konja i poterao ga napred, ostavljajući iza sebe čitav snop blata.

Pat Kin se instinktivno maši za pojas i sa užasom shvati da je bez oružja. Naime, „kolt” koji mu je Holidej izbio iz ruke nije podigao i on je verovatno još uvek ležao u salunu. A možda i nije. No, sada nije želeo da misli o tome. Najvažnije je bilo da sada nema revolver za opasačem.

Za trenutak je unezvereno pogledao oko sebe; naravno, nije želeo da se preda. Zato je sakupio svu snagu i, oslanjajući se na zdrav lakat, ot-

puzao prema šibljaku. Jedino je tu mogao da se skloni i pokuša da izbegne Bladi Hogana. A onda se setio kojota..

Nije imao vremena ni da pomisli bilo šta kada je pred sobom ugledao kao iz zemlje izniklu životinju koja je stajala na ivici šibljaka.

Bio je toliko zabezeknut da je kao hipnotisan zurio u obrise zveri šiljastih ušiju. Kao ni on, ni kojot se nije micao. Činilo se da ga samo osmatra i drži prikovanim za tle.

Kin je osećao da mu se usta suše. Sitne, kose i blistave kojotove oči samo su ga posmatrale. Bio je svestan toga da je ranjen i da zver može da ga napadne svakog časa. No, ona to nije učinila.

Zatim je iz tame izronio jahač sa kapuljačom i plaštom koji se vijorio za njim i davao mu neki nestvarni izgled.

Kin se lecnu; znao je da mu sledi metak i zatvorio je oči. Čekao je...

I, ništa...

Da li se to Hogan poigravao sa svojom bespomoćnom žrtvom? Ili su mu na um pale neke druge misli?

I umesto da ga dokusuri jednim hicem, ćutljivi i zagonetni uništitelj lovaca na učenjene okrenuo se na stranu. I to na onu kojom je odgalo-pirao Kenon Bred.

Kojot je podigao njušku, kratko zaštektao i poslušno otkasao za svojim gazdom.

Pat Kin je ostao sam.

Glasno je uzdahnio ne mogavši da veruje u svoju srećnu zvezdu. Šta je to odmamilo Bladija Hogana od nje-ga? Zar je moguće da nije hteo da na-udi onima koji nisu u stanju da mu pruže otpor?

Biće da je to, zaključio. Jer, Hogan je odjahao za Bredom koji je bio zdrav, čitav i naoružan. Zlovoljno se osmeh-nuo; iako ga je kompanjon ostavio da zadrži Hogana, a on tako dobije u vremenu, to se nije ostvarilo. Kakav peh za Breda, zaključio je zadovolj-no.

I umesto da misli na ranu ili da dopuzi do konja, Pat Kin je napeto osluškivao. Onda je začuo potmule pucnje. Njih nekoliko...

I posle toga tišina.

– Gotov je – prosekao je Kin zlu-radim šapatom, cerekajući se sve glasnije. – Hm... Bred je odzviždao svoje... Kladim se da je zabio nos u zemlju kao pas...

U daljini se ponovo začulo zavijanje kojota.

* * *

Jedini koji je u krčmi govorio bio je Čarli Berns.

Žvalavko je buljio u komad neba iznad pokretnih ulaznih vrata koji je postajao sve jasniji i vedriji. Čekao je pogodan trenutak da mrtvog Dodsa Nana natovari na konja i odnese do grobara. Njegovo prisustvo činilo ga je nervoznim tako da je neprestano mislio na trenutke koji su prošli,

strahujući da će se nešto slično po-noviti. Jer, pakleni stranac odeven u crno koga je Berns nazvao imenom Holidej, nije imao nameru da ode na počinak.

Naime, sada je igrao poker sa sta-rim brbljivim Bernsom; izgledalo je spokojno i činilo se da ga zabavlja starčevo neprekidno čavrljanje. Što se tiče igre, postigli su određeni do-govor: kad god izgubi, Berns će mo-rati iz brade da iščupa jednu dlaku. A ako se to desi Holideju, on će morati da položi dolar.

Vreme je prolazilo i starac je sve više čupkao bradu, čak i kada se čini-lo da ima prave karte u rukama.

Najzad je čovek iz Džordžije stavio na sto svoj pozlaćeni časovnik i laga-no ga otvorio

– Pola jedanaest – kazao je umesto njega Berns. – Ko bi rekao? Meni se čini da se smrklo još juče...

Žvalavko se prišunja starcu iza leđa.

– Šta je? – prenuo se ovaj.

Krčmar pokaza rukom prema Na-novom telu.

– Pa?

– Pomozi mi... da ga uklonimo.

Berns natuče svoj olinjali šešir na čelo i pridize se. Nije se csećao si-gurnim na sopstvenim nogama jer je velika količina pića učinila svoje.

– Znaš, to nikada nije bio moj po-sao.. – promrmljao je. – Kuda ćeš ga noćas?

– Do Litla... Nije daleko...

Džordžijanac zapali cigaru ispunjen dosadom. Galč Siti je zaista dosadno mesto, konstatovao je. U njemu mogu da se zadrže samo oni pomireni sa sudbinom.

Berns i krčmar su skinuli prekrivač sa Nana, uhvatili ga za noge i ramena i poneli ga ka izlazu.

– Do vraga! – brektao je starac. – Teži je od same crne zemlje!

Krčmar je teškom mukom oslobodio desnu ruku kako bi njome gurnuo pokretna drvena vrata. No, skočio je kao oparen, jer ga je sa druge strane nešto žestoko udarilo!

U stvari, gurnuta spolja, vrata su snažno pogodilo mršavka i srušila ga na pod.

– Šta je sada to...? – promućao je Berns.

Vratanca se nisu vratila natrag već su se zaustavila na figuri čoveka neobičnog izgleda.

Krčmara je ponovo obuzela panika, a stari je osetio kako se ježi. Pakao! Kakav je to čova banuo u ovo doba noći?

Visok, snažnih ramena i tankih nogu, u čudnom odelu sa resama, ogrtača zabačenog na leđa, iskićen „koltovima” kalibra 45 kao minduša-ma...

A tek lice?

Kao lobanja u pustinji Ljano Estakado, pomislio je nekadašnji isluženi šerif Čarls Berns; koža izbrazdana izuzetno sitnim borama, guste obrve i opake, zle oči ispod kojih su se na-

lazile veliki tamni podočnjaci i tanka masna kosa pozadi svezana u rep.

Kao satana u ljudskom obliku, pomisli stari uzmičući. S druge strane, uplašeni krčmar je ostao „prikovan” za pod.

Kirk Dohanos je hladnim pogledom okrznuo blede Nanovo lice.

– Gde je Mendel? – upitao je kratko dok su mu oči pažljivo pretraživale svaki kutak krčme.

Krčmar ga je gledao sa strahom, nesposoban da kaže ijednu reč. Četiri lovca na ucene koji su otišli pred Hoganom bili su anđeli prema ovom čoveku koji je i izgledom bio oličenje zla.

I sam „Hladnoruki” je shvatio da od njega neće dobiti odgovor pa se okrenuo prema Bernsu.

Pošto se malo povratio, starac je mahnulo dlanovima gore-dole, imitirajući let ptičijih krila.

– Otišao? – upita Dohanos tiho.

– Tačnije rečeno, odlepršao – odvratio je stari.

– Kada?

Stari slegnu ramenima.

– Nisam gledao na sat.

Dohanos mu hitro priđe i lupi ga ivicom šake po licu. Starac posrnu, ali izdrža udarac bez jauka. No, lovac je već bacio oko na Holideja pucnuvši prstima. Mo, čovek u tamnom se nije ni pomerio.

– Trebalo je da gledate na sat – kazao je. – Nego, ko je sredio Nana?

Berns je nadlanicom obrisao krv sa usta; više se nije kočoperio, ali se nije ni predavao.

– Što ne pitate šerifa, mister? – uzvratio je.

Dohanos se isceri.

– Pitam tebe.

– Ako ste ista sorta – nastavio je stari – onda znate kako zavija kojot kada se „glavoseče” nađu u blizini?

– Pametan si ti čičica – odbrusi ovaj nezadovoljno. – Sve znaš. Onda verovatno znaš i ko sam ja?

Berns zavrte glavom.

– To će ti onda olakšati dane u starosti.

Berns htjede da pođe, ali mu Dohanos strogo dobaci:

– Još nisam završio! Dakle, da li je Mendel odjahao? – nastavio je lovac. – Je li imao oružje?

– Nije imao ni konja... – promrlja stari jedva čujno. – A naoružao se samo slobodom.

– Pametan si ti čičica – ponovio je Dohanos, a zatim se okrenuo prema krčmaru. – Kada se vratim da Mendelom hoću da zateknem praznu sobu i... praznu krčmu!

Rekavši to, plaštom je pokrio levu stranu tela i napustio krčmu bez reči.

Berns ga je ispratio otvorenih usta, sa nevericom u očima. Dugo nije mogao normalno da udahne i dođe do reči.

– Vратиće se, kaže... – procedio je najzad. – Vратиće se, a mi... treba da se počistimo! Ko je on uopšte?

– Ne... ne znam – procedio je krčmar bezvoljno. – Samo... ne bih ga čekao da sam na tvom mestu..

Berns ljutito obrisa tragove krvi sa lica.

– Kako me je samo mlatnuo! – siktao je. – Kao psa! Ali nosuismrt u očima, gospodine – dodao je okrenuvši se prema Holideju. – Da ste samo videli...

– Gledao sam u „čtvorku pik” – odvratio je Holidej, razmeštajući karte po stolu. – Ne volim znak „pik”.

– Ne znam šta taj znak znači, ali ipak ću otići – promrljao je stari obraćajući se Džordžijancu i očigledno očekujući da on nešto kaže.

Ali, Dok je ćutao.

– Nećete valjda ostati? – upitao je Berns.

– A zašto ne bih?

– Pa videli ste kakav je tip! Istina je da i vi imate oružje, ali... On je profesionalac, gospodine! Taj neće čekati da neko prvi povuče.

– Sretao sam i takve.

Berns je utišao glas.

– Možda se varam, ali... Sve mislim da nagađam ko je taj ludak! A vi?

– Ja nisam pametan čičica...

– Kladim se da samo jedan lovac na učenjene tako izgleda. To je on, siguran sam. I ne bih voleo da me nađe ovde, čak i ako vi ostanete, Dok.

Holidej je klimnuo glavom.

– Pametno – rekao je. – Laku noć!

Ali, Bernsa nije bilo lako oterati; ljubopitljivost je nadjačala strah. Ako je slavni kockar rešio da ostane,

onda ni Dohanosu neće biti lako. To je trebalo videti!

– Počinjem da žalim Meksikanca – nastavio je starac da gundā. – Sada mu je i ovaj najgori za vratom! Kirk Dohanos! On je ili neko drugi! A gde je Dohanos tu će biti i Bladi Hogan. A gde su njih dvojica, eto gužve!

– To treba videti – bocnuo ga je Holidej.

– Da, to treba vi... – potvrdio je starac, ali je na vreme osetio ironičan prizvuk u kockarevim rečima i zavrteo glavom.

Za to vreme, mršavi krčmar je počeo da skida sa police bocu po bocu.

– Putuješ nekuda? – upitao je Berns.

Ovaj je samo odmahnuo glavom u istom trenu opazivši vršak nečijeg šešira na ulazu. Mora da je to šerif, pomisli. Jer, samo je on nosio tako otrcan „stetson” bez ikakvog oblika.

I zaista, Ferni Fridel se tiho ušunjao u krčmu. Izgledao je veoma jadno: odelo mu je bilo nakvašeno i zaprljano blatom, a ispod šešira video se tanak, već sasušeni mlaz krvi.

I pre nego što je stari uspeo bilo šta da kaže, Fridel je procedio:

– Gde su?

– Ko, do vraga? Šta te je zgazilo, Ferni?

Šerif mahinalno krenu rukom prema temenu.

– Bred i onaj hromi... Kin. Udarili su me...

– Šta ste očekivali? – dobacio je iznenada kockar.

Fridelovo zbrčkano lice tupo se okrenulo prema Holideju.

– Iznenadili su me – kazao je kratko.

Dok jedva primetno klimnu glavom naslutivši istinu u glasu uplašenog čoveka.

– Nisu više ovde – dobacio je kratko. – Ako dođu, Berns će vas obavestiti.

– U redu... Ne zaboravite! – rekao je i polako napustio krčmu.

– Ode on da spava – prezrivo će stari. – Zaista, taj Ferni je obična...

Žvalako ga je prodrmao za rame.

– Da nastavimo, Čarlse?

– Šta?

– Da iznesemo Nana napolje? I li si se predomislio?

– Prokletstvo! Za noćas mi je dosta mrtvaca. Da ona hulja nije obećala da će se vratiti, ne bih ni ostajao, da znaš! Ali, dobro, šta je tu je. Iznesimo ovoga što pre jer me njegovo prisustvo nimalo ne uveseljava!

* * *

Toliko svetlucavih tačaka u to doba noći mogao je da ima samo Fuls Kemp, rudarski gradić u podnožju Mauntin Golda.

Liberti Snek i Bili Ludž zaustaviše se na brežuljku sa koga se gradić video kao na dlanu. Prvi put od večeri osetili su olakšanje i srce im je podgrejala nada da će se dole, među salunskim zidovima, lepo provesti i makar malo razonoditi.

Naime, u glavnoj ulici Fuls Kempa bilo je nanizano sedam ili osam saluna. Dovirljivi momci iz Sent Anđela, Pekosa, Frajesburga i drugih gradova, pohrlili su da u Fuls Kempu otvore lokale i da ponude ljudima veliki izbor pića, dosta muzike i veselih zgodnih žena. Svuda je bilo bučno, a svetla u Fuls Kempu su se gasila daleko iza ponoći.

Snek i Ludž su sa smeškom posmatrali svetla koja su ih mamila svojom privlačnošću. Čak su zaboravili da su im džepovi potpuno prazni.

– Gde ćemo? – okrenuo se Ludž.
– Prošli put sam se lepo proveo kod Martija... Ima cure i po, ali piće mu je voda. A dolar čaša! Možda bi bilo dobro da svratimo kod Bena? On će nam pozajmiti koju paru za poker. Vratili bismo mu iste večeri!

Snek udahnu vazduh punim plućima. Mesec je izronio iza oblaka i njegova blistava svetlost razlivala se po padini kao potok.

– Lepo zvuči – odvratio je – mada nisam siguran da će nas dočekati skrštenih ruku.

Kako?

– Zar si zaboravio da smo baš kod Bena poslednji put napravili lom zbog tuče sa rudarima?

– Ti jesi, ja ne.

Snek ga odmeri sa visine.

– Znači, ne idemo zajedno u Kemp?

– Maa... nisam tako mislio, Liberti. U stvari, hoću da kažem da se sve

zaboravi. Tuča nije ni prva ni poslednja...

– Da, ali treba platiti nameštaj. Onda to nisam mogao da uradim, a kao što znaš. A sada...

– A sada?

– A sada ću polomiti ostatak ako mi bilo šta pomene! – odbrusi snagator i njegov zvonki smeh odjeknu kroz noć.

No, brzo se pribrao i pažljivo proveo svoj kolt. Isto to je učinio i Ludž koji je glasno uzdahnio i dobacio.

– U međuvremenu ćemo pogledati da nema neke nove poternice na zidovima, zar ne? Tek toliko da podmirimo troškove.

Snek klimnu glavom.

– Prvo ću se napiti da zaboravim Dohanosa...

Iskusni lovac nije završio rečenicu, već je naglo začutao i okrenuo se oko sebe... Nije bio siguran, ali obuzeo ga je osećaj da nisu sami. Pažljivo je osmotrio okolinu, ali nije primetio ništa sumnjivo. Ludž se ponašao sasvim normalno, pa ipak...

Napregnuo je svu snagu i oslušnuo: učinilo mu se kao da bose noge klize travom, a onda... onda se začulo pri-tajeno štektanje.

Ludž se prenuo, uplašen čudnim zvukom dok je Snek krenuo rukom ka „koltu”.

– Dohanose! – procedio je neki čudan, tuđ glas.

Bili Ludž se panično okrenuo u sedlu i ugledao konjanika sa dugim ogrtačem koji im je stajao iza leđa.

U trenu su sve shvatili: Bladi Hogan je bio tu i verovatno držao otkočeno oružje ispod plašta.

Liberti Snek je mislio brže od Ludža. Čuo je kako je Hogan izgovorio ime „Hladnorukog“, verovatno pretpostavljajući da je jedan od njih dvojice ozloglašeni lovac na učenjene čiji su hici ubili njegovog brata u Frederiksburgu.

– Dohanos nije ovde – odvratio je hrapavim glasom. – Nijedan od nas nije... On je...

– Gde?

Snek pretrnu. Hoći li Hogan jednostavno otići kada kažu gde su ga sreli? Ili će, bez obzira na sve, pripucati znajući da pred sobom ima lovce na učenjene glave.

Pod plaštom se oglasio poznati zvuk zapinjanja oroza.

Kojot se podigao na stražnje noge i zarežao...

– Sreli smo ga – sada se ubacio i Bili Ludž.

– Otišao je u Galč, traži Mendela – dodao je Snek. Sam sebi je izgledao čudan, zastrašen tom pojavom od koje su svi zazirali, a evo sada se nalazila na nekoliko jardi od njih!

Kojot je podigao glavu i strahovito urliknuo.

I Snek i Ludž su se istovremeno okrenuli na tu stranu.

Kojot je pogledao u svog gospodara koji mu je rukom pokazao na drugu

stranu. Životinja se poslušno okrenula i za njim otkasala u noć.

Ludž i Snek su neko vreme nepomično sedeli kao da ne shvataju što se dogodilo. Tek posle minut dva, Ludž uzdahnu:

– Pobogu... čini mi se da je sve ovo ružan san.

– Tako nekako.. – potvrdi Snek. – Ali, prošlo je! Nego, hajdemo! Hoću da budem što dalje ako se sretnu njih dvojica!

Rekavši to, on mamuznu konja, a Bili Ludž krenu za njim.

Bladi Hogan je imao dosta snažne razloge da traži „Hladnorukog“ kada je njih dvojicu poštedeo. Ako je verovati u Bernsovu priču iz krčme, Hogan se neće zaustaviti dok ne „iskopa“ Dohanosa iz mraka. Ako je znao sa kim se suočava, bilo mu je jasno da mora biti oprezan. Đavolski oprezan!

Fuls Kemp ih je skoro zapljusnuo svetiljkama i žamorom. I zaista, tako malo mesto sa toliko mnogo saluna i stalne buke – retko se moglo naći u zapadnom Teksasu.

Čim su ušli u glavnu ulicu naišli su na gužvu ispred saluna „Marti i sin“. Desetak, a možda više ljudi, guralo se zbog nečega. Svetlost iz saluna delimično ih je obasjavala i stvarala okolo mnoštvo najrazličitijih senki.

Snek se naže preko sedla i dobaci svom pajtašu.

– Poznaješ li onaj šešir?

Ludž nabra obrve.

– Taft?

– On je... I sve mi se čini da gleda ovamo!

Čovek sa šeširom visoke „krune” za koju je bilo zadenuo indijansko pero izdvojio se iz gužve i pošao nekoliko koraka napred. Onda se podbočio, iskrivio vrat i začkiljio. Oči su mu se tako skupile da se za tren nisu ni nazirale sa lica obraslog neobičnom riđom bradom.

– Snek? Ludž? – doviknuo im je Al Taft, još jedan lovac na učenjene sa kojim su se više puta sretali i nalazili povodom istog posla. – Znate li ko je tamo? – upitao je pokazujući palcem prema gomili.

– Otkud bih znao? – dobaci Snek skliznuvši iz sedla. – Ko je u pitanju?

– Bred.

– Bred? Da nije ulovio neku krupnu zverku? – podsmehnuo se.

– Nije! Ulovljen je on...

– Šta se desilo?

– Veoma jednostavno – uzdahnu Taft. – Konj ga je doveo ovamo prebačenog preko sedla. Mrtvog, naravno. Sa četiri smrtonosne rane.

Snek oseti zebnju.

– Kako je mogao da nastrada? – upitao se.

– Ko bi znao? – dvoumio se Taft, a onda dodao. – Pa ipak... dugo posle toga na brežuljku je zavijao kojot. A kada zavija ta grozna zver ja mislim samo na jednog...

– Bladi Hogan?

Taft klimnu glavom.

– Ako tako nastavi, istrebiće nas jednog po jednog. Moramo nešto da preduzmemo, odmah.

– Ja bih prvo nakvasio grlo – dobacio je Ludž.

Krenuli su prema salunu.

– Možemo da se skupimo, ljudi. Sa vama dvojicom biće nas otprilike šestorica. Moramo da se udružimo Snek, ili ćemo početi da se plašimo sopstvene senke, ali i svakog kojota koga vidimo u preriji.

– Na šta misliš?

– Umesto da nas Hogan juri, jurićemo mi njega!

– Čija je to ideja?

– Halova... On misli da prvo treba da likvidiramo Hogana da bi mogli da nastavimo sa svojim zanatom. Taj prokletnik sa kojotom se vrzma ovuda kao što vidiš...

Snek se ćutke progura kroz gomilu i zastade pred ispruženim telom Kenona Breda. Lice mu je bilo čudno iskeženo, kao zaustavljeno u osmehu.

Snek se brzo okrete od tela svog dijučerašnjeg druga.

– Plati nam piće – rekao je gurnuvši Tafta prema salunu. – Mene interesuje žverka koja donosi lovu, dragi moj! A Bladi Hogan nam daje mogućnost da zaradimo samo vruće olovo!

– Znam. Pojedinačno smo nemoćni, ali ako nas je šestorica... Bićemo pametni i naterati ga u klopku.

– Ima još nešto...

– Šta?

– Malopre smo sreli Hogana i...

– Hogana! – ponovi Taft izbečivši se, a ruka mu kliznu niz bok. Bio je to refleksan pokret čoveka čiji je život pun dinamike i okružen najrazličitijim opasnostima. – Gde, do vraga?

– Blizu Kempa...

– Tu nešto nije u redu – nakašlja se Taft ulazeći u salun.

Čim su kročili unutra, dočeka ih je oštar miris viskija i duvanskog dima. Ludž je već skakutao pogledom od stola do stola, tražeći neko razgolićeno žensko rame.

– Kako to misliš?

– Pa... tu ste, živi i zdravi. Da li znate zbog čega nije pucao?

– Raspitivao se za „Hladnorukog”.

– Za Dohanosa? I on je tu?

– Ma da... I njega smo sreli kao i Džoni Mendela koji...

Taft ih je zabezeknuto posmatrao.

– Nebesa! – povikao je. – Večeras ćemo imati šta da slušamo! – dodao je i pljesnuo dlanom o dlan. – Častim dve ture! Za početak... Džoni Mendel, rekao si? Onda nije ni čudo što se Dohanos uputio ovamo. On uvek nanjuši veliku lovu.

* * *

Bila je to noć ispunjena hicima, topotom konja i urlicima kojota. Kao da se radilo o čudnim bićima, avetima koje su bezglavo jurcale između kiše i mesečine.

Skriven u zemlji, odnosno u nekoj jami preko koje je nabacao gomilu

granja, Džoni Mendel se nadao da će tu sačekati zoru.

Nije imao ni oružja ni konja, a u trenutku kada bi promolio glavu u želji da krene prena severu, začuo je bat konjskih kopita i urlik kojota.

Pored toga, neki jahači jurili su nedaleko od njega na severi jug poput užurbanih sablasti što u ponoć imaju sastanak sa demonima zla; lepršali su ogrtači, sevali pucnjevi i uopšte nije moglo da se razazna ko je pao, a ko bežao. Samo je osetio miris baruta i pretpostavio da ima stradalih.

On je stezao u rukama drvenu motku. Bilo je to jedino oružje koje je našao bežeći od mrtvog Nana i ostalih lovaca za koje je predstavljao samo hrpu dolara. Naravno, nije ni sanjao da mu je na tragu najuspešniji i najčuveniji među njima.

Naime, Meksikanac je na umu imao samo bekstvo: planirao je da zaobiđe Fuls Kemp i ukrca se na voz kod Guaroče. U stvari, bila je to mala stanica gde je lokomotiva uzimala vodu i onda produžavala put do Sent Anđela i dalje na sever, prema Dožd Sitiju. Znao je da mu je to jedina šansa da izmakne izdržljivim lovcima na ucene i njihovim još izdržljivijim životinjama.

Pored tih stvari, bilo je tu i nešto torbe zagonetnog stranca u Galč Sitiju što ga je podsticalo da istraje: zamotuljak koji mu je poklonio. Bolje reći, hrpa lepo složenih novčanica za srećan put!

Bile su umotane u nepromoćivi komad platna, čitavo bogatstvo za Meksikanca koji beži pred zakonom i namerava da negde drugde počne život. Jer, povratka mu nije bilo. Ženu koju je napastvovao bogati Telford Džekson iz Sonore nije mogao da zadrži pošto se obesila samo dva sata posle tog strašnog događaja.

A on?

On je zakopao njeno telo i krenuo da se osveti.

I tako, dok se Telford Džekson hvalisao po imanju „uspehom” i nalivao goste viskijem, Mendel je tumarao imanjem kao da se ništa nije dogodilo. U stvari, on je sa još nekoliko Meksikanaca kod bogatog rančera obavljao određene poslove u štali i dvorištu. Sa mladom i lepom ženom živeo je u malenoj kući na ivici ranča.

Čim ju je video, Telford Džekson je bacio oko na mladu Aleopu, rešen da je ima po svaku cenu. I kada nije uspeo da je slomi ucenama, pretnjama i novcem, poslužio se silom Naime, Aleopa nije uspela da pobegne gazdinim jakim momcima; uhvatili su je i dobro išamarali, a onda je ostavili nasamo sa starim.

Ubrzo posle toga, unesrećena i ponižena žena oduzela je sebi život, misleći da će tako spasiti muževljev obraz. On bi o svemu verovatno saznao mnogo kasnije, da mu jedan meksikanski dečaćić koji se sakrio u žbunje kada su naišli napasnici nije ispričao celu priču.

Savladavši bol, Džoni Mendel se uputio pravo na imanje, praveći se da dolazi direktno iz grada gde ga je gazda i poslao da završi neki posao. I tako, praveći se da obavlja neke sitnice i muvajući se okolo, uspeo je da pride blizu Telfordu Džeksonu i onda mu sjuri metak u srce!

Zatim se bacio na prvog konja i pbegao iskoristivši pometnju.

Od tog trenutka je stalno uspevao da izmakne zvaničnoj poteri, ali i lovcima na nagrade. Sve dok ga nije iznenadaio Dods Nan. A tada je vredeo pet hiljada dolara.

Vredeo je i sada, živ ili mrtav.

Dok je čučao skriven u tami, razmišljao je zbog čega mu je nepoznati čovek hladnog lica i još hladnijeg pogleda podario novac, iako mu je pre toga pretio puškom?

Zaista, zašto bi uradio tako nešto? I ko je uopšte bio zajanstveni neznanac? Hoće li to ikada saznati?

Jer, u ruci je imao najmanje deset hiljada dolara. Tu sumu u Sonori ne bi mogao da zaradi ni za deset godina!

Promolio je glavu kroz lišće i pogledao zvezdano nebo sa kojeg je nestajao i poslednji oblačić. I mesec je već obasjao kraj, kraljevski se šepureći svojom obilnom svetlošću.

Ne razmišljajući više ni časa, on polako izađe iz jame.

Pošto je imao izvanredan vid i dobro se snalazio u tami, nije bilo čudo što se bacio na zemlju čim je ugledao siluetu nekog konja.

Zaustavio je disanje, a ruke su mu čvrsto stegle motku. Čekao je. No, konj nije podizao glavu. Izgledalo je da pase...

Kada ga je bolje osmotrio, Mendel je shvatio da je životinja bez sedla. Pitao se gde je mogao da bude vlasnik... Još malo je čekao, a onda na laktovima krenuo napred. Malo je izdigao glavu, jer mu se učinilo da vidi na zemlji nečije telo.

Da li je u pitanju spavač ili...?

Brzo je napipao kamenčić i bacio ga na šesir čoveka koji je ležao. No, ovaj se nije ni pomerio. Znači, bio je mrtav i nije predstavljao realnu opasnost. Čvršće je stegao motku i na kolenima i laktovima krenuo dalje.

Stigavši do čoveka, iznenađeno je ustuknuo prepoznavši Pata Kina. Jer, video ga je nedavno u krčmi dok je vezan i nemoćan sedeo na podu. A sada je bio mrtav.

Džoni Mendel je odbacio motku i počeo žurno da skida opasač sa leša. A onda je usledilo veliko razočarenje pošto je futrola bila prazna!

Mendel uzdahnu: da mu nije ispao negde pri padu? Mora da je u blizini, zaključio je i pogledao ispred sebe.

Onda je konj zarzao i on steže kraj opasača kao da je u pitanju motka. Ali, bilo je prekasno.

U magnovenju je video kako kroz vazduh proleće nešto poput vijugave tanke zmije. Nije imao vremena da se pokrene i izbegne taj dodir. I već sledećeg trenutka, vođen znalačkom

rukom, laso mu se čvrsto stegao oko ramena.

Meksikanac je poput opruge skočio i uspravio se. No, ruke su mu bile potpuno onesposobljene.

Zar opet, pomislio je užasnuto.

No, Dohanos ga je već vukao na drugom kraju lasa. Sada je ponovo bio u situaciji kao i prvi put. Kakva sam budala, zaključio je ljutito.

Već je mogao da vidi jahača koji se izdvojio iz mraka i povukao ga. No, posle nekoliko metara se zaustavio.

Mendel lagano podiže glavu i pogleda ga. Ne, to nije bio nijedan od onih iz Galča. Iako nije dobro video lice koje je bilo u polusenci, bio je sasvim siguran da nije u pitanju niko od ljudi koje je video u krčmi.

– Imao sam pravo – dobaci mu konjanik piskutavim, podrugljivim glasom. – Momak bez konja i oružja potražiće ih bilo gde...

– Ko si ti?

– Zovu me „Hladnoruki“. Ako nisi čuo za mene, još bolje. Neko vreme ćeš biti spokojniji.

– Lovac, ha?

– I to najbolji – dobaci Dohanos ponosno, pokazujući time da ne boluje od lažne skromnosti. – Čekao sam da dođeš do ovog leša i da pokupiš šta ti treba.

Mendel je ćutao. Pomisao o vozu u koji je hteo da se ukrca sada mu je izgledala daleka, gotovo nedostižna. Samo... kako li je taj „Hladnoruki“ saznao da je on blizu? Da li su mu rekli oni iz Galča ili...?

– Šta je, šta si se ućutao, Meksikanče? U Sonori te jedva čekaju! – dobacio je Dohanos i tako snažno zategao laso da ga je skoro podigao sa zemlje. Da ga ne bi ponovo vukli, Džoni Mendel se uspravio i posrćući krenuo za lovcem. Odmah je video da je ovaj sasvim miran i da ne žuri. Očigledno, želeo je da ga odvede Džeksonovima živog i zdravog.

I zaista, Dohanos je bio potpuno spokojan. Nekoliko trenutaka se dvoumio između Galč Sitija i Fuls Kempa, a onda krenuo prema ovom prvom. Uostalom, bio je mnogo bliži.

Shvativši gde idu, u Mendelu se za tren probudi nada. Pomislio je na stranca u crnom nadajući se da će još uvek biti tamo. Pa, možda sve i nije tako crno, pomisli. Možda još ima nade.

Pogledao je u nebo. Još nije bila ponoć i vreme se polako smirivalo. Sa juga je dunuo prohladan povetarac i zatalasao travu. Minuti su prolazili u ćutanju i napornom hodu. S vremena na vreme bi pokušao da razlabavi konopac, ali nikako nije išlo.

Što se Dohanosa tiče, on se nijednom nije okrenuo da vidi da li zarobljenik ide za njim. Bio je đavolski siguran u sebe i, izgleda, u svoj laso.

Put do Galča bio je sada Mendelu mnogo duži...

Kada su konačno stigli, dočekala ih je tama, tajnovita i nedokučiva. Svetla „Žvalavkove” krčme zaklanjali su krajevi obližnjih kuća. Blato na ulici se polako sušilo i zemlja je već miri-

sala na prašinu. Galč Siti je izgledao mrtav, nem i gluv.

Dohanos zaustavi konja i brzo sja-ha.

Mendel se ispravi ne znajući šta ga očekuje. Ustuknuo je kada je lovac ispružio ruku.

– Miruj! – opomenuo ga je ovaj. – Da vidim šta si poneo sa sobom u slobodu?

I kao da je tačno znao, lukavi lovac je posegnuo za džepom na košulji! Izvukao je zamotuljak i protrljao ga prstima.

– Novac? – rekao je više kao zaključak nego kao pitanje.

Meksikanac je ćutao.

Dohanos je odmotao platno i lice mu se zgrčilo u neverici. Pogledao je u Mendela, a onda brzo i vešto prebrojao novčanice.

– Otkuda ti? – upitao je kratko.

Nije dobio odgovor.

– Sada je svejedno – dobacio je zlu-rado se osmehnuvši. – Sada je ionako moje – dodao je i stavio novac u džep svoje bluze. Nije želeo da ispituje pošto ga nije interesovalo da li je Mendel to nekome ukrao ili opljačkao. Novac je sada njegov i to je bilo najvažnije. Još kada dobije nagradu za Meksikanca...

– Pa, ovo i nije tako loše, Džoni – dobacio je cereći se. – Sa ovim tvojim poklonom, mogu mesec dana da uživam u San Antoniju! Ne brine se, nazdraviću u tvoju čast jer pretpostavljam da ćeš tada biti gore... u paklu, ha, ha, ha!

„Žvalavkova” jazbina ukazala se pred njima poput nadgrobnog spomenika u kome podrhtava svetlost sveće.

– Častiću te i pićem – dobaci lovac želeći da pokaže dobru volju. – Samo, neka ti bekstvo uopšte ne pada na pamet. Znaj da od mene niko nikada nije pobjegao živ!

Poslednja rečenica bila je izgovorena takvim glasom da je Džoni Mendel osetio kako mu se hladni trnci spuštaju niz kičmu.

Prvi put je Meksikanac prosto uleteo u krčmu, gurnut udarcem Dodsana Nana. Sada je ušao mnogo mirnije, ali nimalo lagodnije.

Čim je video da je stranac u društvu brbljivog starca još uvek za stolom, osetio je neobjašnjivo olakšanje.

Onda je iza leđa čuo poznati zvuk: bilo je to zapinjanje oroza na „koltu”.

* * *

Kirk Dohanos je posiveo od gneva. Jer, ovome se nije nadao...Naime, nije ni sanjao da će zateći nekoga drugog drugog u krčmi pošto je krčmaru jasno stavio do znanja da udalji sve goste i spremi mu sobu.

Stari Berns je odmerio lovca i u njegovom pogledu predosetio opasnost. No, ostao je da sedi na svom mestu kao prikovan za stolicu, paralisan pojavom došljaka, a najviše Mendelom za koga je mislio da je već daleko.

Holidej je mirno sedeo i po ko zna koji put ređao karte. Zastao je za tren samo kada su se vrata pomerila i opet nastavio da „otvara”.

Džoni Mendel je oborenog pogleda stajao kraj vrata.

Nervozan i ljut, Kirk Dohanos je ispalio hitac prema šanku. Pogodio je bocu koja se rasprsla u stotinu sitnih komadića; preplašen, Žvalavko je brže – bolje čučnuo i „nestao”.

Onda je Dohanos okrenuo cev prema čoveku iz Džordžije: bio je strahovito precizan, a hici su zadobivali po stolu i raspršili karte kao jato ptica. Nekoliko iveraka zasulo je Holidejeve revere...

Bez obzira na to, Dok je ostao sasvim miran.

Onda se začulo tiho „klik” što je značilo da je levi lovčev „kolt” bio ispražnjen.

– Rekao sam da hoću praznu krčmu – dobacio je, sa interesovanjem posmatrajući čoveka koga nisu uspeali da uznemire ni revolverski hici pred nosom.

Kratko je uzdahnio i gurnuo Mendela od sebe.

– Nađi neku stolicu i sedi! – dobacio je Mendelu i, držeći ruku na dršci jednog „kolta”, spremno napunio doboš drugog. Pritom je pomno posmatrao kockara, naslućujući u sebi čudovišan nespokoj.

Dok je pogledao u pale karte i lagano skinuo ostatak sa stola.

– Žao ti je karata? – narugao se Dohanos. – Trebalo je na vreme da odeš, kicošu!

– Karte nisu bile loše – kazao je Holidej, podigao kapke i odmerio lovca ledenim pogledom svojih sivo plavih očiju.

– Šta mogu karte da kažu?

– Kažu da si na lošem putu...

GDhanos je nepomično stajao. Zaista čudno... U svakoj drugoj prilici sravnio bi sa zemljom ovakvog drznika. A sada je prvi put oklevao.

U stvari, prvi put u životu imao je na dohvat ruke ogromnu sumu novca, sumu koja mu je bar za neko vreme omogućavala udoban i lagodan život. To je značilo da bi sebi mogao da priušti mnoge stvari o kojima je samo sanjao. I to ga je nateralo da se sabere... Naime, nije smeo uzalud da se zaleće niti da dopusti da mu ovako divna šansa promakne.

– Volim hrabre – kazao je gledajući u Doka. – Ponekad im čak i oprostim, ako zasluže – dodao je i zadovoljno se iscerio. – Vidiš, ovaj vredi pet hiljada, a doneo mi je duplo od toga.

Zatim je ponovo odmerio Holideja.

– Šta me sprečava da ti probušim kožu? – upitao je.

– Možda nisi siguran da to umeš?

– Volim da sedim sam. Zato počni da pakuješ čizme.

Džoni Mendel i nehotice uzdrhta. Sada više nije mogao da se kladi u svoju sreću. Naime, video je koliko je čovek u tamnom brz, ali ovaj đavo u

ljudskom obliku... Činilo mu se da je on mogao još brže.

– Ima jedna sitnica – dobacio je Dok mirno. – Novac koji je bio kod njega i koji si uzeo... moraćeš da vratiš.

– Zaista? – podrugljivo će Dohanos. – I šta još?

– Da pokupiš ove karte koje si razbacao. I to jednu po jednu..

– To je sve?

– Za početak – klimnu glavom Dok.

– Odmah da ti kažem da si čaknut – procedio je lovac kroz stisnute zube sevajući očima. – Istina je da si zaba-
van, ali moje vreme za zabavljanje je isteklo.

– Tvoje vreme je zaista isteklo – potvrdio je Džordžijanac.

Čuvši to, Meksikanac se trže, a oči mu se ispuniše nadom.

– Uzeo mi je sve... – odjednom mu je izletelo. – Baš sve...

– Nisam ti dao znak da govoriš! – povika Dohanos okrećući se. – Tvoja tačka dolazi tek u Sonori! – dobacio je i nogom gurnuo stolicu. Bio je besan, ali nije dozvoljavao da taj bes eksplodira. Jer, prvi put je naišao na nekoga ko nije zadrhtaio pred njegovim imenom i „koltovima”.

Ponovo je zavládala tišina: Mendel je mirno sedeo uvezan lasom, a Žvalavko se nije pojavljivao. Prethodno je povadio sve vrednije flaše sa police i sakrio se. Imao je dosta iskustva u tim stvarima i s obzirom da stranac u tamnom nije hteo da cde, znao je da će biti gužve.

Za to vreme Dohanos je razmišljao; pretpostavljao je da stranac ima oružje i da može da ga upotrebi. Zato ga je trebalo izazvati da ustane ili jednostavno likvidirati. I šta ga je sprečavalo u tome? Galč Siti je bio pustinja sa smešnim i plašljivim šerifom kome je bilo dovoljno zapretiti.

Da, da, to je najjednostavnije, zaključio je.

Izvadio je zamotuljak sa novcem i stavio ga na ivicu stola.

– Ovo te interesuje? – upitao je kockara.

Džordžijanac izvadi cigaru.

– To je pozajmica – kazao je.

„Hladnoruki” nabra obrve.

– Tvoja pozajmica? Njemu? – dodao je i pokazao prema Mendelu. – Ovom pasjem meksikanskom sinu? Zašto?

– Tako sam hteo.

– U redu. Ipak ću ga zadržati zajedno sa dužnikom – nasmejao se i vratio novac u džep.

Holidej se lagano podigao.

Lovac na učenjene je prvo ugledao „kolt”. I to kakav kolt!

Teški „linkoln 45”, daleko jači i neuporedivo smrtonosniji od njegovog. Bilo je to neprijatno iznenađenje koje je, iskreno rečeno, najmanje očekivao.

Sada je čovek u crnom još više dobio na značaju. Postao je nekako viši, smireniji, opasniji...

– Ko si ti? – upitao je zabrinuto.

Spolja se oglasio kojot.

Indijansko pero na Taftovom šeširu štrčalo je u salunu kao koplje. Sa leve i desne strane opkoljavali su ga šeširi Libertija Sneka, Bilija Ludža, Malkolma Hala, Tima Hercberga i Džozefa Vajsa.

Šest okorelih tragača i lovaca na učenjene, šestorica bivših izviđača, traperi, vojnika i revolveraša okupili su se da se dogovore šta bi u ovoj situaciji mogli da preduzmu.

Malkolm Hal bio je najstariji i najiskusniji. Za razliku od ostalih on je održavao dobre veze sa zakonom: umeo je da se približi gotovo svakom šerifu, a da ne izazove prezir. Bio je odmeren, govorio je mirno i razložno i nikada nije dovodio sebe u glupe situacije. Što je najvažnije, čuvarima zakona je često davao procenat od ostvarene zarade tako da su svi bili zadovoljni. Osim toga, često je pomagao ostale besposlene i neraspoložene lovce kojima su poternice „za dlaku” izmicale ispred nosa, puno puta im plaćao ručak i pozivao ih u zajednički „lov” kako bi podelili nagradu.

Naravno, čak je i čudna sorta lovaca na ucene umela da ceni i poštuje takve osobine Hala Malkolma. Pored toga, on je i izgledao drugačije od svih; bio je uredno ošišan i izbrijan, obučen u čistu odeću.

Međutim, kada je gonio begunca i nalazio se negde u divljini, Hal bi postajao sasvim drugačiji; „uskakao”

je u komotno odelo, opasivao se „kol-
tom” i uzimao „vinčesterku” kao i za-
lihe hrane za najmanje tri dana.

Sada su svi sedeli u salunu, za sto-
lom krcatim praznim čašama.

Debeli Tim Hercberg lupi šakom o
sto tako da je staklo zazvečalo.

– Kada je tako – kazao je promu-
klim glasom – onda je tako! Još no-
ćas ga moramo naći!

– U redu je – javio se Hal. – Ne mo-
raš lupati, drugar. Nismo sami.

Hercberg se umirio i pogledao oko
sebe.

„Marti i sin” jedna od vodećih krčmi
u Fuls Kempu, pripadala je Martiju
Glenoru koji je vredno radio zajedno
sa svojim tridesetogodišnjim sinom
Majkom: otac je uglavnom stajao
za šankom, a sin je pomagao i nosio
piće ako je lokal bio pun. Pored njih,
tu je bilo šest – sedam „slobodnijih
devojaka” čiji je zadatak bio da gosti-
ma viski učine lepšim. Naravno, one
su to svesrdno činile, naročito se
angažujući oko onih mušterija sa
džepovima punim dolara. A takvih
je uvek bilo, jer je Fuls Kemp bio živ
grad, bar nekoliko puta veći od Galč
Sitija. Zato su lovci na ucene tu često
svraćali, jer su uvek mogli čuti nešto
novo ili, pak, nabasati na neko lice
sa poternice.

Razgovor lovaca za stolom se na-
stavljao.

– Evo, samo da saberemo... – re-
kao je Džozef Vajs sa vunenom ka-
pom natučenom na glavu i velikim
vunenim džemperom koji je skrivao

opasač i donekle dršku kolta. – Prvo
Maning... Uvijen je u blizini Džordž-
tauna dok je hvatao za gušu Teofila
Gena. Ljudi su pričali da je izreše-
tan nasred ulice i da je Hogan pro-
jahao pored njega kao oluja. Zatim...
– nastavio je podižući prst – setimo
se Rajlija Vesta. Hogan ga je sredio
početkom avgusta dok je naplaćivao
novac od šerifa u Smajvilu. To je, da-
kle, drugi. Zatim...

– Klif Enken – umešao se debeli
Hercberg – ucmekan je ovde, u Kem-
pu. Pa sada Bred koga je konj doneo
i koga smo sklonili kod grobara do
jutra.

– A svi su izgleda da je nadrljao i
Pat Kin – dodade Malkolm Hal oz-
bilnim glasom. – I sada se s pravom
pitamo: Ko je od nas sledeći?

Svi se zbunjeno zgledaše.

– Kada se razdvojimo i pođemo
svojim poslom, on će se pojaviti – na-
glasio je Hal. – Biće nas opet jedan
manje.

– Ali, ima tu nešto čudno – dobacio
je Snek. – Mene i Ludža je poštdeo
čim je saznao da se ovuda mota Kirk
Dohanos. Zašto?

– Zato što je od njega, od tog pro-
kletog „Hladnorukog” sve i počelo.
Otada nas Hogan ubija redom, jed-
nog po jednog. Ne bira! Ali, sada je
nabasao na Dohanosa i za tren pro-
menio ponašanje. Njega hoće!

– Pa, šta nas se to tiče? – upitao
je Vajs.

Hal ga sažaljivo odmeri.

– Kirka ne može niko ucmekati – rekao je odlučno. – Kada to uvidi, Bladi Hogan će se vratiti po tebe ili po mene, svejedno.

– Šta ćemo onda? – smrknu se Snek.

– U svakom slučaju, Hogana treba pronaći – konstatova Hal odlučno. – I to ne radi Dohanosa već radi nas. Nikada nećemo biti mirni dok je on živ.

Hercberg ponovo tresnu šakom o sto.

– Ulovićemo ga! Treba ga uhvatiti što pre.

– A kako to da učinimo? – obrecnu se Hal koji nije trpeo lakomislene izjave. – Da uzmemo bocu sa viskijem pod mišku i on padne na leđa od straha?

Taft podiže ruke pokazujući na ljude koji se počeli da se okreću i zainteresovano ih posmatraju zbog galame.

– Ja mislim da su Dohanos i Hogan blizu Galča – rekao je mirnim glasom. – Sada je prilika da ih ščepamo obojicu! Idemo li?

Svi klimnuše glavama, osim Ludža koji je grozničavim pogledom odme-
ravao oskudno obučene devojke u salunu.

Ipak, zavlada je tišina, jer u prvi mah niko nije želeo da se ističe. Ovaj predlog je bio dobar, samo... niko se nije nadao da će sve biti tako brzo. Naime, jedno je bilo pričati u sigurnosti saluna, a drugo odmah preći na stvar i krenuti u opasnu avanturu.

Iskusni Hal je shvatio o čemu se radi. No, nije ima dao da predahnu.

– Još jednu turu, momče – pozvao je kelnera koji je baš tada prolazio pored njih. Znao je da će viski itekako pomoći lovcima da se odluče. – Ko zna kada ćemo se sledeći put ovako okupiti... Možda će nas tada biti trojica? Ili samo dvojica?

Rekavši to, pogledao je Hercberga.

– Možda tebe neće biti, Time – kazao je. – Ili tebe, Džozefe? Ili bilo koga od vas? Svakome se može desiti za završi vrlo skoro sa drvenim krstom iznad glave... Ili će nas lešinari čerečiti ispod Mauntin Golda?

Hal bučno stavi revolver za sto.

– Ko ide, neka stavi „kolt“ ovde – rekao je muklo.

Za trenutak je zavladala tišina. Ali, onoga trenutka kada su čaše sa viskijem stavljene na sto, još pet koltova je „poletelo“ iz opasača!

Hal se osmehnu.

– Onda živeli! – podigao je čašu. – Živeli... za smrt Kojota Hogana!

Zveket čaša, viski ispijen do dna, u jednom dahu.

Malkolm Hal je stavio dve novčanice za sto, a onda vratio „kolt“ za pojas i prvi napustio zadimljenu prostoriju.

Malo kasnije, šestoricā konjanika napustili su svetla Fuls Kempa, obavijeni ćutanjem. Jahali su jedan uz drugog, rešeni da ih niko ne razdvoji. Naravno, svaki od njih bi se prepao i od same pomisli da se nađe oči u

oči sa Kojotom Hoganom. Ali ovako udruženi, imali su šanse da ga unište. Jednom zauvek!

Čitavih pola sata galopirali su prema jugu. Jurili su kroz ravnicu obasjanu mesečinom, obraslu žbunovima tamariske i niskim, razgranatim drvećem. Zatim su se pred njima isprečili brežuljci i borovi.

Liberti Snek se osvrnuo.

– Proklet bio! – uzviknuo je i zategao uzde.

Hal se prenuo i dograbio „kolt” pošto je u trenu pomislio da se radi o protivniku na koga su krenuli.

– Šta je? – upitao je osvrćući se.

– Ludž... – procedio je Snek. – Pobegao je!

– Pobegao?

– Vratio se, ako je to nešto drugačije – rekao je snagator. – Jahao je poslednji i jednostavno zastao...

Hal je razmišljao.

– Zašto se vratio? – pitao je.

– Zbog neke suknje – odvratio je Snek. – Idem da ga naučim pameti i dovučem vezanog na lasu...

– Ostavi – prekinuo ga je Hal. – Dosta nas je petorica. O Ludžu ćemo kasnije. Idemo!

Malkolm Hal nije dao ljudima da se priberu. Da su nastavili priču o tome, društvo bi možda počelo i da se osipa. A njemu je mnogo više stalo da ostatak života provede bez bojazni od zavijanja kojota koji najavljuje smrt jednog od lovaca na ucene!

– Ako još nekome padne na pamet nešto slično – zareža Snek – ubiću

ga!– dodao je i, da bi to i potkrepio, propustio sve ispred njega kako bi bio poslednji.

Hal je i dalje grabio napred, ali sada mnogo opreznije. Jer, približavali su se Galč Sitiju. Posle nekoliko trenutaka svi su, kao po komandi, izvukli puške iz navlaka i stavili ih pred sebe. Pored toga, znatno su usporili, svesni da više ne mogu da jure pošto su zalazili u tamnije predele gde je mesečina retko ili nikako prodirala.

Tu je svaka iole oštija stena ličila na njušku prokletog kojota...

* * *

Zavijanje kojota uskratilo je Dohanosu odgovor koji je tražio.

U magnovenju, dok se između njega i Doka postojala još ona tanana linija koja ih vezuje na neki čudan, specifičan način, a to je linija života.

I baš tada se oglasio kojot Bladija Hogana.

Lice „Hladnorukog” se zateglo.

Holidej je stajao u čeka: mirno, nedokučivog pogleda, nehajno oslonjen na desnu nogu, uzdignutog levog ramena.

– Kojot Hogan! – iznenada je zakreštao Čarls Berns ispod stola. – On dolazi! Oh, vas traži, gospodine! Vas, vas!

Dohanos je izgledao đavolski napet, ali nepokretan.

Činilo se da uopšte ne čuje starčvo kretanje.

– Što ga ne dočekate napolju?
 – predlagao je Berns mlatarajući rukama po krajevima čaršava. – Jedan ili dvojica manje, mene se to ne tiče. Ubijajte se dalje odavde.

– Ne krešti! – najzad je odvratio „Hladnoruki”. – Svi ćete doći na red – dodao je – svi vi ovde!

Kirk Dohanos nije bio plašljiv čovek; no, i do njega su doprle neverovatne priče o čoveku kome hitac ne može ništa. Bio je to isti čovek kome je ubio brata i sada je tragao za njim, likvidirajući usput svakog lovca na ucene.

Da li je ova noć bila kraj Bladi Hogana?

– Ovom što dolazi olakšaću put u pakao – kazao je samouvereno. – Neka se pridruži svom bratu.

– Taj se neće uplašiti – dobacio je Džordžijanac.

– Svejedno – odbrusio je Dohanos. – A ti... zašto ne kreneš?

– Ja stojim!

– To vidim. Ali počni da izlaziš dok sam dobre volje.

– To govoriš već deset minuta. Zašto ne skратиš priču?

Lovac shvati da postaje obazriv što mu se nikada ranije nije dešavalo. Ovoga puta instinkt ga je opomenuo; naime, bilo mu je savršeno jasno da stranac u tamnom odelu i beloj košulji nije samo kicoš.

Za to vreme, uvezani Džoni Mendel mirno je sedeo za stolom, sve uvereniji da za njega postoji stvarna nada. Izgleda da ga je Dok Holidej posred-

no spasavao braneći se od Dohanosove uobraženosti i osionosti.

Još jednom se začuo kojotov urlik...

Iznenada je neko gurnuo laktom spoljna vrata i ona su kratko zaškripala.

Napregnuti lovac na ucenjene odskočio je u stranu i potegao.

Posmatrajući ovu reakciju, Holidej je morao da prizna da je čovek pakleno brz! Izuzetno!

Jer, cevi „koltova” kalibra 45 munjevito su se okrenule prema ulazu i za tren i izbacile iz sebe tovar vrelog olova. Hicu su ispunili krčmu kao grmljavina pošto je Kirk Dohanos bio ubeđen da unutra upada njegov najveći neprijatelj, Bladi Hogan!

Živci su popustili, prsnuo je oklop ravnodušnosti pa je, uplašen za svoj život, „Hladnoruki” pucao, pucao i pucao...

Tek kada su mu oba bubnja ostala prazna zavladała je tišina; barutni dim je počeo polako da se razilazi, a jedno telo se s treskom stropoštalo na pod. Sada se dim potpuno razišao i svi su mogli dobro da vide izrešetano telo šerifa Galč Sitija!

– Nebesa! – zakreštao je ispod stola Čarls Berns, posmatrajući šerifovo okrvavljeno čelo. – Pa on... on je ubio Fernija!

Zavladała je tišina, a Žvalavko se iza šanka prekrstio nekoliko puta. Tajac je bio tako težak, opipljiv i pritiskao sve poput stene. Iznenadna

smrt nedužnog šerifa nije uznemirila jedino Dohanosa.

– Budala... – promrmljao je „Hladnoruki”. – Glupa budala!

– Nije veća od tebe – dobaci Holidej ledenim glasom.

Dohanos se prenuo. Podigao je oči sa šerifovog leša i sledio se.

Džordžijančeva desna šaka počivala je na dršci revolvera ukrašenoj slonovačom.

Naime, opasni lovac na ucene je tek tada postao svestan da je namagarčio samog sebe; ispucao je oba doboša i Holideju dao mogućnost da ga drži u šahu.

– Time se služiš? – upitao je mirno.

Berns promoli glavu ispod stola.

– Ovaj ubi šerifa, videste li? Šta onda da čekamo? Treba ga svezati i poslati saveznom maršalu u Vako! – dodao je, izvukao se ispod stola i odbauljao do nesrećnog Fidela. Nekoliko trenutaka je klečao nad njim i vrteo glavom.

– E, moj Ferni – mrmljao je – umesto da po običaju čuvaš krevet, ti si baš sada našao da se muvaš napolju! Kuda si krenuo, čoveče? I šta te je nateralo na ovako nešto? Hm... biće da je u pitanju sudbina.

Dohanos se ironično osmehnuo i prišao šanku. Napolju se ponovo začulo zavijanje kojota.

Lovac pogleda svoje prazne „koltove” i ubaci ih u futrole.

– Ja ću da izađem – rekao je, povukavši laso sa vezanim Mendelom.

Stari Berns se trže i okrete prema Doku.

– Ne daj mu da to uradi! – povikao je. – Pa ubio je čuvara zakona!

Ali, „Hladnoruki” je dobro procenio s kim ima posla.

– Idem – ponovio je pruživši korak. – Pretpostavljam da ti ne pucaš u nenaoružane, zar ne?

Holidej je još uvek ćutao.

– On izaziva – dobacio je Berns. – Kao da nikada nije ubio nenaoružanog čoveka! Ja...

Dohanos je malo jače povukao Džonija Mendela, a onda izvadio zamotuljak sa novcem i bacio ga na sto.

– Ovo ionako nije moje – rekao je.

– Napolju će te sačekati Bladi Hogan – dobacio je Berns.

– To mi je šansa – odvrati lovac podrugljivo. – Evo, ostaću ovde, ako dopustiš da napunim „koltove”. Tada ćemo biti jednaki. Dakle?

Holidej je klimnuo glavom i skinuo šaku sa drške „linkolna”.

– Ali... ubio je šerifa! – pobunio se Berns.

– Ja nisam predstavnik zakona – dobaci Dok. – Međutim, ovaj mi ide na živce – dodao je pokazujući prema lovcu. – To je jedini razlog.

– Lepo rečeno – dobacio je Dohanos puneći kolt. – U dobra stara vremena bilo je sličnih džentlmena. Samo... nisu stigli dugo da požive.

– Neću ni ja, zar ne? – upitao je Dok mirno.

– Naravno da nećeš! – odvratio je Dohanos, za tren prineo koltove

usnama, a onda ih pažljivo stavio u futrole.

Sada je već izgledao bolje i sigurnije.

– Znaš šta, dendi – dobacio je Holideju. – Kada se sledeći put oglasi onaj smrdljivi kojot, potegnucemo! Ne pre – dodao je sa smeškom, siguran u sebe i svoje brze ruke.

Sa druge strane, Džordžijanac je shvatio da ovoga puta neće biti lako ciljati protivniku u šake ili ramena: naime, „Hladnoruki” je imao dva kolta i znao je da neće pasti dok ih oba ne upotrebi.

I još nešto: bio je neverovatno brz i precizan.

Videći kako se situacija razvija, Čarls Berns začuta. Više nije imao šta da doda nego se lagano vratio pod sto, postrance od Holideja.

Što se krčmara tiče, on je ponovo nestao iza šanka.

Sada se kojot oglasio sasvim blizu krčme. Prvi ton njegovog urlika tek što je poremetio tišinu i... revolveri su zaplamteli!

Raširenih nogu i neprijatno se ce-reći, Kirk Dohanos je izvukao svoj kolt i zasuo Holideja olovom.

Čovek iz Džordžije je pao i u prvi mah se moglo pomisliti da su ga pogodili lovčevi hici. Ali njegov pad, bolje reći pokret bacanja ka podu bio je instinktivan potez, jer Dohanosova brzina nije dopustila da se svest i telo usklade. Naime, kada se revolveraš mašio pištolja, Holidejev instinkt je dao upozoravajući signal tako da je

u trenutku prvog hica, slavni strelac već padao potežući svoj „linkoln”.

Kada mu je rame dodirnulo pod, narandžasti plamenovi su uz zaglušujući tresak probili zavesu barutnog dima i pogodili cilj.

„Hladnoruki” se više nije cerio. Stajao je uspravno, malo nagnut napred, a na licu je prvi put nestalo onog nadmoćnog, pomalo zlog izraza. U jednom trenu opasno se zaljuljao, a na bluzi sa resama iznikli su veliki krvavi pečati.

Sada je i on shvatio da je to kraj i da u ovoj prljavoj krčmi u Galč Sitiju završava svoj životni put. Bolno se osmehnuo; u tom osmehu bilo je pomalo i neverice, zaprepašćenja i ljutnje na životnu sreću koja ga je ovako neočekivano izdala.

Džordžijanac je vratio kolt u futrolu.

Još jedan mrtvac u ovoj noći, u ovom malom mestu i ovoj ružnoj, sumornoj krčmi. Da li je to zbog toga što se on obreo tu ili bi se sve dogodilo i bez njega?

Možda da, a možda i ne, zaključi.

U svakom slučaju, Kirk Dohanos bi ostao živ i sačekao Bladija Hogana da mu presudi.

Dok se tek sada priseti da drži nezapaljenu cigaru u zubima; kresnuo je palidrvce i žudno povukao dim.

Čarls Berns se još malo zadržao ispod stola želeći da se uveri da je minula svaka opasnost.

Kirk Dohanos je najзад pao na pod. Ali, poslednjim atomima snage uspeo

je da podigne glavu i vidi kockareva leđa...

Usta umrljana krvlju razvukla su se u smešak: „kolt” mu je bio ispod stomaka pa je lagano zavukao ruku i izvukao ga napolje. Podigao ga je i uperio na Holideja, koji nije ništa slutio.

Zgranut iznenadnim obrtom, stari Berns nije ni uspeo da ga upozori.

Dohanosov prst je polako „legao” na oroz i... bio je već pri kraju kada je odjeknuo hitac. Samo jedan jedini.

Ali nije pao Dok Holidej već je klonula glava Kirka Dohanosa. Naime, lovac na ucenjene bio je pogođen tačno u slepoočnicu.

Džordžijanac se okrenuo sa izvučenim koltom i na vratima ugledao Bladi Hogana!

* * *

Dok su petorica lovaca na ucene jahali prema Galč Sitiju, šesti član, Bili Ludž, vratio se u Fuls Krmp. Njega su više privlačile devojke u salunu „Marti i sin” nego srljanje pod nišan Bladija Hogana. Možda je sve to zvučalo kao bekstvo, ali o tome je rešio da razmišlja kasnije...

Jer, sa tog đavolskog putovanja u Galč možda se polovina neće ni vratiti. I zašto bi on morao da bude u toj polovini?

Duga, masna kosa Bilija Ludža lepila se za oznojene obraze i zavlačila među usne. Nemilosrdno je gonio konja prema svetlima Fuls Kempa. Jer,

pomisao na zavodljive ženske osmehe, mnogoznačne poglede i upadljive haljine sa dekolteima dovodila ga je do ludila. Do vraga i Kojoit Hogan i prokleta poternica! Samo da mu se jedna nađe u zagrljaju!

Onda se setio da je bez ijednog centa...

Za trenutak se obeshrabrio, ali to je trajalo veoma kratko. Imao je veru u sebe i pretpostavio da će nešto smisliti.

– Ludaci – progundao je okrenuvši se na sever odakle je dolazio. – Love aveti... Neka ih, neka propadnu. Snek je sigurno ljut, ali... baš me briga!

Natukao je šešir načelo i ujahao u ulicu. Neprestano je razmišljao kako bi mogao da nabavi novac i onda se setio zalagaonice. Jedino što je imao da založi bio je „kolt”. Ali, na njegovu nesreću, zalagaonica Dorela Paka bila je zatvorena.

Ljutito je zagrizao usne, jer su mu pare bile potrebne odmah.

Ispred saluna „Marti i sin” jedva je našao mesta za konja. Izgledalo je da unutra ima dva puta više gostiju nego kada su ga nedavno napustiuli.

Pošto je sjahao, za trenutak je zastao i oklevao.

– Nema dolara, nema para – dobacio je sa strane jedan podrugljiv, poznati glas.

Ludž je ustuknuo. U polusenci je ugledao jednu priliku, delimično obasjanu svetlošću koja je dopirala kroz mutna prozorska stakla.

– Ti to meni? – osorno je upitao.

– Tebi, budalo!

Ludž spusti šaku na opasač. No, nešto ga je opomenulo da ne žuri. Čekaj, zar to nije...? Taj šešir, pončo preko ramena, mršavo i uzano lice kao u Apača...

– Sil Sidni? – dobaci Ludž osmehnuvši se. – Ti si, zar ne? Odakle te doneo vetar, prijatelju? Gde si bio? Prvi si napustio Galč, ali nisi našao Mendela, zar ne?

– Nisam – odvrati ovaj kratko izlazeći na svetlo. – Gledao sam kako da umaknem Hoganu.

– Naleteo si na njega? Gde?

– Ovde negde!

Ovaj se nikada nije nasmejavao, pomisli Ludž posmatrajući Sidnija. No, dobro, zaključio je, i to je neko društvo. Bolje je nego da bude sam.

– Švorc? – upitao je Sidni.

– Naravno! A ti?

– Imam nešto sitniša. I plan!

– Može li tim sitnišem da se kupi piće?

– Samo dva.

– Onda me pozovi, a?

Sidni napravi pokret rukom i Ludž krenu za njim. Nisu bili upadljivi, tako da na njih niko i nije obratio pažnju.

Ludžu se činilo da su devojke sada još lepše i zavodljivije. Zurio je u njih otvorenih usta i pomerio se kada ga je Sidni gurnuo i povukao prema kraju šanka. Gužva je bila velika i mesta nije bilo ni za lek.

Ludž je i dalje zurio u devojke; neke su stajale i smešile se iznad igrača

pokera, a druge su sedele u krilu pijanim i darežljivim... Zadržtrao je pri pomisli da su cure tako blizu, a da nijedna nije kod njega.

Sidni je ispratio njegov pogled i doibacio:

– Batali, drugar! Imam plan!

– I ja – iskezio se ovaj. – Da dograbim jednu...

– A kako?

Lovac je za tren poogledao u svoje zgrčene prste i odahnuo.

– Ako taj plan ima veze sa lovom, u redu. Ali, brzo! Pričaj šta imaš pošto sam suviše nestrpljiv!

Sidni podiže ruzku i da znak barmenu. Nisu dugo čekali i dve čaše su za tren „doklizale” do njih.

– Znaš da Mendela juri Dohanos – rekao je. – To je mrka kapa za nas ostale. Tu će se umešati i Hogan..

– Pređi na stvar.

– Kao što vidiš, nema drugih poternica, nema dolara, a od vazduha se ne živi.

– Da, da, znam – ljutnu se Ludž. – To mi je i majka govorila kada sam bio u Kansasu. Nego... ako je tvoj plan da ovde držiš propovedi, onda nisi ni trebao da me zoveš.

– Čekaj.. Hteo sam da kažem da treba izazvati malu gužvu. Vidiš onaj sto za kojim se kockaju?

– Naravno.

– Vidiš tipa sa zelenom cigarom? Ima nabijen novčanik, sve sami „zelembači.”

Ludž dobro osmotri debeljka; osim nesimpatičnoig lica sve je na njemu

bilo prvoklasno i veoma skupo. Ode-
lo skrojeno po meri, svilena kravata
sa srebrnom iglom, nov cilindar sa
ovalnom „krunom”.

– Ko je taj?

Sidni slegnu ramenima.

– Nemam pojma.

Iznad elegantnog debeljka šepurila
se dama raskošnih grudi i čarobnog
osmeha. Bacala je pogled prema kar-
tama, a onda se povremeno naslanja-
la na njegovo rame. S druge strane,
kada god bi dobio pozamašnu svotu,
čovjek je odvajao novčanicu u njen
dekolte.

Bila je to cura po Ludžovom uku-
su.

– U čemu je plan? – upitao je. – Da
ga ubijemo?

Sidni se namršti.

– Ja sam lovac na ucenjene i nemam
nameru da me neko sutra ucenjuje.
Treba samo da izazoveš gužvu.

– Kakvu?

– Bilo kakvu... Izazovi tipa na neki
način samo da ustane. Posle će doći
do koškanja i možda do tuče. Onda
ću ja ugasiti svetlo i... on će ostati
bez novčanika.

– To znači da ćemo morati odmah
da kidamo... – procedio je Ludž ne-
voljno. – A meni se baš ostaje.

Sidni ispi čašu u jednom dahu.

– Odluči se, dragi moj – kazao je,
spustio sitniš na šank i gurnuo ga
prema Martiju. Barmen je vešto zgra-
bio novac, ništa ne brojeći.

Ludž uzdahnu.

– Dobro... de, izgleda da ću pristati.
Ali više zbog one cure nego, da znaš!

– Dogovoreno! Biću u blizini...

Bili Ludž popravi opasač, malo za-
gladi kosu i laganim korakom priđe
grupi kibicera koja je stajala oko sto-
la.

Što se tiče Sidnija, on se prikrao
s druge strane i nekako uspeo da
se probije do lepe devojke punačkih
usana. Prvo je duboko udahnuo njen
parfem i odmerio savršenu figuru
punih oblina, zadržavajući oči na toj
beloj nežnoj koži koja je, kako je po-
mislio, bila tako nežna....

Nekoliko trenutaka je zadržano
posmatrao, a onda nevoljno skrenuo
pogled. Partneri elegantnog debelj-
ka bili su obični građani, oni malo
imućniji koji su sebi mogli dozvoliti
po nekoliko partija nedeljno. Pošto je
zaključio da nijedan od njih ne pred-
stavlja potencijalnu opasnost, Ludž
se okrete prema devojci i kucnu je po
ramenu.

– Znači, tu si se ugnjezdila? – doba-
cio joj je „ljutito”.

Okrenula se i tako ga pogledala
prekrasnim zelenim očima da je sav
pretrnuo. Skoro da je u trenu požalio
što joj se obraća tako grubo, ali drugi
način nije mogao da smisli.

– Kome ti to? – upitala ga je oštro.

– Tebi! Zašto nisi došla u sobu?

– Gubi se! – odbrusi cura ljutito.

– Ovo nije štalá. Pogrešio si – dodala
je, a onda se prkosno okrenula.

No, Ludž nije odustajao. Znao je da
im ništa ne preostaje nego da spro-

vedu plan u delo. Zato je uhvatio devojku za mišicu i grubo je odgurao do stola.

– Ništarijo! – dobacio je pokušavajući da izgleda besan. – Našla si bolju slamaricu od moje, ha? Valjao sam ti dok se nije pojavio ovaj naduvenko i mahnio ti krupnom novčanicom ispred nosa?

Devojčine oči se ispuniše strahom. Gledala je ljutitog čoveka sa revolverom o pojasu ne znajući šta da uzvraća.

– Govori, zašto si me prešla? – vikao je Ludž.

– Ali, ja...

On je žestoko prodrmao.

Čovek sa cilindrom se podiže, sav crven u licu.

– Šta to znači? – upitao je učtivo.
– Šta hoćete?

– A šta se to tebe tiče?

Debeljko se okrete prema devojci.

– Ko ti je to? – upitao je.

– Ko? Niko... – odvratila je očajnički. – Prvi put ga vidim u životu! Sigurno je pijan i...

– Samo jedana čašica – prekinuo je Ludž. – Naravno, sada me ne poznaje pošto nemam takvo odelo – odvratio je udarivši čoveka po reveru. – Ne upotrebljavam svako veče skupe sapune i zato...

– Pusti me, napasniče! – povika devojka pokušavajući da se oslobodi, jer ju je on sve više privlačio.

– Pustite je – ponovio je debeljko.

Ludž pogleda ispod oka primetivši da vlasnik saluna napušta šank,

verovatno u nameri da interveniše. Znao je da to nije dobro i da mora reagovati što brže može. Zato je snažno stegnuo devojčinu mišicu i ona vrišnu. To je bilo dovoljno da se debeljko stavi u njenu zaštitu. Namršten, uhvatio je Ludža za ruku, ne bi li je odvojio od cure.

– Kakva je to naćin? – povikao je.

Lovac je iznenada pustio devojku, zamahnuo rukom i udario debeljka u bradu. On posrnu i pade na sto, rušeći karte novac i stolice.

– Čekajte, to nema smisla...! – viknu neko, spreman da stane između njih.

Kao poručeno, pomislio je Ludž i namerno raspalio sledećeg. U istom trenutku, Sil Sidni je izvukao „kolt” ispod ponča i opalio u svetiljku: rasprsnula se prvo jedna, a zatim druga, treća i... nastala je opšta pometnja.

Bili Ludž je uočio siluetu devojke koja je pokušavala da se izvuče iz gužve. Hitro se probio do nje i nemilosrdno je udario u potiljak. Ona je pala, što je i želeo, spremno je dočekavši na ruke. Zatim je prebacio telo preko ramena i prokrčio put do izlaza. Usput je ispalio još dva hica prema vlasniku koji se spremao da pripali druge svetiljke i požurio na polje.

Hitro je prešao preko trema i neka-ko uspeo da se popne u sedlo. Ako se Sidni ne izmigolji dok izbroji do deset, neće ga više čekati. Do đavola

i novac kada je izneo nešto što mu je bilo mnogo potrebnije i draže.

Međutim, Ludž nije ni stigao do pet, a lovac obavijen pončom izleteo je iz krčme. Sa stepenica se bacio pravo u sedlo i gotovo oborio konja.

Obojica su poterali životinje što su brže mogli i uputili se prema Snejk Kriku. Pola časa kasnije, shvatili su da će Ludžov konj pasti od umora: nosio je dvostruki teret, a pre toga je prešao dobrih dvadesetak milja.

No, bez obzira na to, njegov jahač se domogao potoka i ne stajući krenuo uzvodno. Sidni ga je ćutke pratio. Ionako slabo govornik, lovac sa licem Apača bio je još ćutljiviji, ljut zbog toga što je glupi Ludž sa sobom poveo i salunsku devojkicu!

Bio je to neopisivi teret za bekstvo koji ih je mogao dosta koštati.

Najzad su zašli u kamenjar. Ludž je sigurno imao neki plan pošto se kretao kao da je na poznatim stazama. Što se tiče tragova, oni su se na stenju brzo gubili; naime, ostajalo je nešto sa mokrih kopita, ali se to veoma brzo sušilo.

Sil Sidni se često osvrtao i osluškivao. No, nije bilo nikakvih sumnjivih zvukova. Noć je poodmakla i svuda okolo je carovala tišina. Kratko je uzdahnuo stiskajući podebeo novčanik. Plen mora da je bogat, pomislio je. Sigurno je bogatiji od mnogih nagrada za ucenjene zbog kojih se toliko namučio. Jedini problem će biti što neko vreme neće moći da svraćaju u Fuls Kemp.

Osim toga, Sil Sidni nije ni slutio da mu je ovo poslednje putovanje.

Uskoro su ušli u tamnu senku velike stene koja se nadnosila nad prolaz i gotovo se sastavljala sa onom drugom.

Ludž zaustavi svoje kljuse.

– Bio si ovde? – upitao ga je Sidni.

– Dva puta – odvrati on i sjaha.

Povelili su zatim konje strmom padinom, prvo prema omanjem otvoru skrivenom iza bodljikavog granja i kaktusa. Bila je to niska pećina, zaklonjena od pogleda odozgo.

Konje su ostavili ispred pećine i sjahali. Ludž je polako skinuo devojkicu sa konja, prebacio je preko ramena i uneo unutra.

– Nećeš je valjda nositi dalje? – iznenadi se Sidni.

– Videću – odvrati Ludž zagonetno.

– Prvo ćemo upaliti vatru.

– Vatru?

– Hoću da je bolje osmotrim.

– Pa ti si zaista lud!

On pažljivo spusti curu na zemlju i obrisa usta rukavom. Prostor oko njih obasjavala je mesečina, a dalje... Dalje se prostirala prohladna i neispitana tama.

Uzdahnuvši, Sidni sakupi nekoliko grančica i zapali ih.

– Da vidim šta si poneo – predložio je Ludž.

Približili su se plamenu: po neravnim zidovima pećine igrale su njihove senke, ogromne i preteće. Sil Sidni je je razgrnuo svoj pončo i izvađio novčanik.

Nestrpljivo ga je otvorio i brzo odbacio vizit–kartu na ime trgovca Čestera Grejsoma i izvukao iz pregrade svežanj novca.

Oba lovca na ucene razrogačiše oči.

Posle kratkog ćutanja, Sidni počeo da broji. Kada je završio, pogledao je u Ludža sa neskrivenim trijumfom.

– Šta sam ti rekao? Dvadeset hiljadarki! – dobacio je oduševljeno.

No, Ludž nije delio njegovo ushićenje.

– To je malo para za nas dvojicu – dobacio je muklo.

– Kako to misliš?

– Tako lepo. Malo je kada podelimo na pola, a dovoljno za jednog.

Sidni se ukoči. Možda je po zvuku Ludžovog glasa shvatio da je bio neoprezan. Podigao je glavu i u ruci svog „prijatelja” ugledao „kolt”.

– Šta to znači? – upitao je lagano, mada je već dobro znao.

– Žao mi je, ali ne mogu da biram.

Sidni nije ni pokušao da ustane.

– Ubićeš me?

– Šta mogu drugo?

– A cura?

– Nju ću povesti u Meksiko. Adios!

Sil Sidni nije mogao da dohvati svoj opasač, jer ga je pokrivao pončo. Odjednom je shvatio da su mu od života ostale samo sekunde. Kratko je mahnuo rukom i novac se rasuo po vatri!

Bili Ludž je zaurloao i opalio.

Sidnju je nedostajao delić sekunde da izbegne olovo. Odbacio se unatrag, ali ne dovoljno hitro. Ludž je ispalio četiri hica, a onda nogom odbacio novčanice od kojih su neke već bile zahvaćene plamenom.

Pucnjava je sasvim osvestila devojkicu koja je sa užasom shvatila da pored nje leži mrtav čovek i da je onaj što ju je oteo njegov ubica. Kriknula je glasno i otegnuto, a cela pećina se zaorila od tog krika.

– Umukni ili ću te... – progundao je Ludž i poleteo na nju.

Ako je imao nameru da je udari, iznenada je odustao. Zaustavio ga je njen parfem, a zatim i dodir glatke i nežne kože o kojoj je noćima sanjao. Obuzela ga je čudna, iznenadna vatra i umesto da je zgromi, on ju je je nežno pomilovao po kosi.

No, ona se sa užasom odmakla.

– Ne boj se – kazao je drhtavim glasom. – Vidi... sada mogu da te plitim.. Da budeš moja.

– Odlazi – zajaukala je devojkica koja je izgledala zaista strašno; kosa joj je bila u neredu, haljina poderana na nekoliko mesta, ruž razmazan po licu.. Pa ipak, bila je poželjna, strahovito poželjna.

Valjda zato što su bili sami i što je bio svestan da je nadmoćan, Ludž nije mario što je u njoj izazivao gađenje.

– Daću ti pola... – dahtao je osećajući kako ga plavi talas strasti. – Daću ti sve, lepa moja – popravio se.

– Hajde, dođi... – dodao je i privukao je sebi, žudno udišući miris parfema koji ga je prosto izluđivao.

Ona je shvatila da nema izbora i da će, ako mu se protivi, proći još gore. Krajičkom oka je spazila kolt za pojasom i u srcu joj se rodila nada.

– Da, da... – prošaputala ga grleći ga. – Sačekaj samo da se namestim...

– Samo požuri... – rekao je i zažmorio. – I skini tu haljinu.

Tren kasnije ona se odmakla, ali... već je imala revolver u rukama.

On se prenu.

– Ha, tigrica, je li? – pokušao je da deluje što je mirnije moguće. – To je još slađe. Daj mi to ovamo, mala!

– Ne prilazi! – uzviknula je očajnički. – Hoću da odem... Ne približavaj se...

Njeno odbijanje ga je iznerviralo.

– Ovamo taj kolt, devojko! Inače...

– Stani! – viknula je videvši da kreće ka njoj.

Ali, Ludž je nije slušao.

Devojka je pritisnula obarač; učinila je to stisnutih očiju, grčevito stežući izlisanu dršku. Pucnji su dobro protresli njenu nežnu šaku. Čula su se dva, a onda je igla udarila u prazno.

Kada je otvorila oči, Ludž je ležao kraj njenih nogu. Bio je mrtav.

Devojka je sa užasom raširila prste i revolver je skliznuo na tlo.

Vatra se već bila ugasila. No, ono nešto žara davalo je dovoljno je sve-

tlosti da je mogla da navuče haljinu, preskoči leševe i izađe u noć.

A onda je zastala.

Zar da izađe napolje i ostavi toliki novac? Ko zna na koji način će joj koristiti, pomisli i savladavajući gađenje, vrati se do vatre koja je dogorevala. Brzo je pokupila onoliko novčanica koliko je mogla i ponovo krenula ka izlazu.

Ali tamo je čekalo veliko iznenađenje.

Naime, sa užasom je konstatovala da pored šiljaste stene nema nijednog konja. Verovatno ih je rasterala pucnjava, pomisli.

Šta sada da radi? Bez konja je u ovoj pustoši bila potpuno izgubljena.

Glasno je uzdahnula i u očaju počela da doziva u pomoć.

Tišina je potrajala prilično dugo.

Činilo se da je sve nepokretno; čak se ni kojot više nije čuo mada je bio tu, u tami...

Činilo se da je smrt Kirka Dohansa označila kraj jedne priče.

Bladi Hogan koji je stajao na ulaznim vratima, više nije izgledao onako avetinjski. Laganim pokretom je smakao kapuljaču sa glave i pred krčmarem, starim Bernsom i kockarem ukazala se duga seda kosa i još uvek mladoliko lice Kojota Hogana.

Odjednom se učinilo da je sa velike tajne skinuta paučina.

Odjednom je sve postalo jednostavno.

Hogan je stavio „kolt” u futrolu. Prišao je Dohanosovom lešu, okrenuo ga na leđa vrhom čizme i dugo ga posmatrao.

– To je on? – upitao je.

– On – odvratio je Čarls Berns promuklim glasom. – Dobio je što je zaslužio...

Hogan je ćutke seo za prvi sto u zagledao se u sopstvene šake.

– Gotovo je – promrmeljao je poluglasno.

I zaista, bilo je gotovo. Ubica njegovog brata ležao mu je pod nogama. Istina, ne od njegovog oružja, mada ga je dokrajčio. Jer, stranac u crnom nadmašio je čuvenog lovca i trasirao mu put za pakao.

Krčmar je hitro, gotovo nečujno doneo viski i stavio flašu na Hoganov sto.

Napolju je zaskičao kojot.

– Ostani tamo! – viknu Hogan i napolju se sve utišalo.

– Možda je gladan? – dobaci Berns.

– Ili žedan?

Hogan odmahnu rukom.

– Sada mi je svejedno. Neka se sam snađe. Sve je gotovo.

Dakle, Kojot Hogan je prestao da postoji. Kraj Kirka Dohanosa bio je i njegov kraj. Postojao je još samo Bladi Hogan sa nekoliko lovaca na duši.

– Šta je hteo od vas? – upita Hogan Holideja.

– Ne znam. Bio je strašno nervozan i drzak tako da nisam imao izbora.

Stari Berns skrši ruke.

– Nikada ne bih ni pomislio da ću zdrav i čitav sedeti ovako blizu Kojota Hogana. A kad god bih čuo kojota, ježio sam se!

Onda se u razgovor ubaci i Džoni Mendel.

– A ja? Hoće li me neko odvezati? Istina, vredim pet hiljada dolara, ali ovde ne vidim nijednog živog „glavo-seču”.

– Ja sam te jednom oslobodio, pa si se opet vratio vezan – progunda Berns. – Neka, sada neću da se mešam!

Bladi Hogan je ustao, izvukao nož i presekao užu oko Mendelovih ruku. Zatim se vratio za sto i mirno seo.

Stari mu priđe još bliže.

– Da sam na vašem mestu ne bih se mnogo zadržavao ovde, mister. Lovci se stalno vrzmaju ovuda. Može neko naići i... Čim ugleda Mendela zazvonice na okupljanje. A ni vi im baš niste dragi...

Hogan se okrete prema Meksikancu.

– Šta si uradio?

– Ubio sam kako bih osvetio ženinu čast.

– Razumem.

Mendel odahnu, krajičkom oka posmatrajući zamotuljak sa Dokovim novcem koji je još uvek stajao na stolu. Shvatio je da stranac u tamnom uopšte nema nameru da ga uzme.

– Mister, zašto ste mi ovo dali?
– upitao je i pokazao na zamotuljak.
– Zašto baš meni?

– Tebi će više trebati.

– Kako znate?

– Pretpostavljam. Na severu ima rančeva koji traže dobre radnike i ja-haće. A možeš početi nešto i sam...

Meksikanac se zbuni.

– Ja... ne znam kako da vam se zahvalim, mister...

– Imaš Dohanosovog konja – dobacio je Berns, odvojivši za čas usta od boce. – Šta čekaš? Omču?

– Uzeću samo hiljadu dolara – dobacio je Mendel. – To je dovoljno za početak. Ovo je stvarno previše... – dodao je, izbrojio rečenu sumu, a ostatak pažljivo zavio. – Sve drugo bi bilo nezgodno... Zato ću ostatak vratiti natrag u sedlo.

Pošto nije dobio odgovor, on dotaknu rukom obod šešira i bez reči izađe u noć.

– Ništa ne razumem – progunda starac zbunjeno. – Baš ništa! Uzima hiljadu dolara kao da je stara novina... I puf! Ode! Bez reči i kao da se ovde cele noći nije komešalo i pucalo.

Tišinu noći narušilo je potmulo re-žanje.

Svi se prenuše, a Bladi Hogan podiže glavu.

Kojot je zauriao, a onda se začuo jedan hitac, pa drugi, treći...

Ovoga puta životinja se oglasio samrtničkim urlikom, a onda je nastao tajac.

– Ne! – uzviknuo je Hogan i srušio sto ispred sebe. – Ne može...

– Mister – povikao je Berns – ne izlazite sami, mister! Oni su sigurno...

No, Hogan je već bio na vratima. Naravno, nije stigao daleko. Petorica lovaca su samo čekali da se pojavi i prosto ga razneli olovom. Prišli su mu tek kada su se uverili da je njegovo telo potpuno beživotno. Neko vreme su posmatrali to mirno lice uokvireno dugom sedom kosom... Zar je to zaista taj neuhvatljivi čovek, ta avet koja ih je mesecima proganjala?

– Eto, vidite – progundao je Hal. – Sasvim običan čovek!

Zažagorili su između sebe, a onda lagano ušli u krčmu. Ustuknuli su ugledavši leševe Dohanosa i šerifa.

– Zar je i njih ucmekao? – upita Snek.

– Ne.. – promuca Berns uplašeno. – Dohanos je šerifa... slučajno.

Hal odmahnu rukom.

– Sada nije ni važno. Na kraju krajeva, Hogan je likvidirao onoga koga je najviše jurio.

– Da – dobacio je Snek. – A sada da nešto popijemo! – viknuo je i dao znak Žvalavku.

Uskoro je galama bila sve veća, atmosfera užarenija.

– Je li, stari? – dobaci Hal. – Da li je Dohanos bio sam? Da nije možda ovde našao Mendela?

Starac se zagrcnu. Video je da su lovci pijani i bučni i istinski se uplašio.

– Ne znam ništa, ja nisam telegrafski stub – odbrusio je.

– Odgovaraj! – narogušio se Al Taft kome je viski već dobro obojio jagodice. – Ako ne prosloviš...

– Mogu li ja da odgovorim? – ljubazno je dobacio Džordžijanac.

U zvuku njegovog glasa bilo je nečega hladnog, nečega što je oko sebe ledilo vazduh kao najhladniji severac. Iako na izgled miran i sa osmehom na usnama, čovek u tamnom odelu širio je oko sebe jezu nekog nedokučivog straha i pretnje koje sobom nosi neumitna dolazeća smrt.

– Zašto ne? – odvrati lovac. – Reci!

– Džoni Mendel je odjahao nešto pre vas.

– Odjahao? – smrče se Taft. – Na čijem konju?

– Na svom.

– Zar je imao konja?

– Imao je njegovog – odvrati Dok pokazujući na izvrnutog Dohanosa.

– Taj momak ima sreće – dobaci Snek lupivši rukom o sto. – Zašto ste ga pustili, mister? On je ubica.

– A vi?

– Rekoh ja da su možda prijatelji – reče Hal ljutito. – Čim je Hogan

smakao Dohanosa, učinio je to sa leđa ili..

– On ga nije ubio – prekide ga Dok.

– Nije? A ko je onda?

– Ja.

– Vi? A zašto?

– Imali smo različite poglede na svet.

– Dakle tako.. -zareža Taft. – Ako je tako onda si veoma brz.

-Verovatno.

– Sigurno si ti i Mendela pustio, prokletniče – povika on i krete rukom ka opasaču.

Zastao je kao zaleđen u pokretu jer se spolja oglasio kojot!

* * *

Da je grom udario u krčmu, izazvao bi manje zaprepašćenje od ovog urlika sa ulica. Petorica lovaca na ucene stajali su kao skamenjeni.

– Nebesa... – procedio je Al Taft. To je za trenutak odložio Halov hitac i skrenulo pažnju pijanih „glavoseča”.

To je bilo dovoljno za čoveka iz Džordžije. Teški „linkoln” munjevito se obreo u luci slavnog strelca.

Lovci su tek tada uvideli opasnost. Berns je u magnovenju odmerio Holideja koji se upravo bacao na pod. Tek sada je prvi put uočio demonski sjaj u ledenoplavim očima čuvenog revolveraša. To ga je za trenutak

podsetilo na odsjaj sunca na uglačanom čeliku.

Hici uz Dokovog pištolja prvo su izbacili iz igre Malkolma Hala, a onda Liberti Sneka i Tila Hercberga.

Videvši šta se dešava, Taft i Vajs podigoše ruke uvis.

Pakao, ovaj čovek je kao sam đavo, pomisli u sebi stari Berns. Pogledao je pažljivo oko sebe: Halu je ruka bila smrskana na dva mesta, Snek se držao za rame dok se Hercberg opružio na podu sa olovom u mišici.

Spolja se više nije čulo zavijanje kojota. No, na ulazu se ukazao nečiji šešir ispod koga su ozronile blistavo-crne oči, kosa podrezana iznad ušiju... Da, da, bilo je to lepuškasto lice Džonija Mendela.

Ne tražeći kockarevu dozvolu, razoružao je lovce na ucenjene i sakupio oružje na jednu gomilu.

– Dobro obavljeno – dobaci Holidej kratko.

– Mislim da jeste.

– A gde je kojot?

– Kojot napolju je mrtav – odvrati Meksikanac sa smeškom.

– K vragu... – zarežao je Berns.

– Pa ko je onda...

– Ja – prekide ga Mendel. – Video sam ove kako se približavaju šunjajući se i odmah znao da će biti nevolje.

– Priznajem da si nas sve spasao

– rekao je Dok ozbiljnim glasom.

– Ovi su bili raspoloženi samo za pucanje...

– I šta ćemo sa njima?

Holidej slegnu ramenima.

– Ti odluči. Imaš pravo, jer te jure nedeljama.

Uskoro su svi bili vezani i posađeni u sedla. Džoni Mendel je zadovoljno klimnuo glavom i poveo ih u noć.

* * *

Posle dvočasovnog jahanja kroz bespuće. Mendel je ostavio petoricu vezanih ruku, bez oružja, hrane i vode, na konjima bez sedla.

Onda je podbo Dohanosovog belca i ne mareći za njihovu kuknjavu i psovke, krenuo na sever. Imao je konja, oružje, hiljadu dolara i veru u neki drugi, bolji život.

Ponoć je uveliko prošla i belac pod njim je ravnomernim korakom napredovao kroz kamenjar. Onda odnekud začuo slab, činilo mu se ženski glas koji je zvao u pomoć.

Zastao je. Da li se vara ili sanja?

Nije bilo nijedno ni drugo; sada je jasno mogao da čuje tiho ječanje neke žene prekidano suvim plačem.

Hitro je skočio iz sedla i u jednom udubljenju pored velike stene ugledao devojkicu čuđe plave kose u iscepanoj haljini. Bila je malaksala i očigledno uplašena.

– Ne bojte se, senjorita – kazao je ogrćući je svojom jaknom – sve će biti u redu. Evo, uzmite malo vode. Sada ćemo sesti, pa kada se smirite sve ćete mi ispričati.

– Pomoći ćete mi... – procedila je tiho.

– Naravno – odvratio je Meksikanac, tek sada zaključivši da je, iako raščupana i sa odećom u neredu, devojka izuzetno lepa. I prvi put posle ženine smrti osetio je kako mu neka prijatna vrelinu pulsira telom. – Prvo da dođete k sebi, pa onda sve ostalo. Ali, više nemojte da brinete. Ne može vam se dogoditi ništa loše – dodao je i krenuo da skuplja drva za vatru.

– Vi ste...? – upita devojka tiho.

– Džoni Mendel, senjorita. A vi?

– Roni Fleming – prošaputala, pokušavajući da se nasmeši.

* * *

Svanulo je jutro.

Voz iz Guaroče krenuo je sa zakašnjenjem od jednog sata.

Roni Fleming je podigla glavu sa Mendelovog ramena tek kada je lokomotiva pustila pisak na uzvišici. Bilo je to dve milje ispred Silver Benda, stočarskog gradića na reci Mad.

Mendel je pogledao kroz prozor i udahnuo. Iznenada je osetio žeđ.

Preko puta njihovog sedišta dre-muckao je prozed čovek snažnih ramena i prijatnog lica. Kada je lokomotiva počela da usporava, trgao se i pogledao oko sebe.

Bilo je to prvo prijatno lice od Guaroče koje je prijateljski posmatralo Meksikanca i devojku. Pogledao je u Mendelov opasač i pušku preko krila.

– Tražite li posao? – upitao je odjednom.

Meksikanac pogleda u Roni, a onda u čoveka. Bio je zbunjen.

– Jeste da mi posao treba – priznao je. – Ali...

– Ali...?

– Kako znate da odgovaram? Da nisam lupež?

Rančer se prostosrdačno nasmeja.

– Imam neka iskustva u radu sa ljudima – kazao je. – Osim toga, preporučio vas je jedan čovek, moj stari poznanik...

– Mene?

– Da!

– To je neka greška – odvratio je Meksikanac uz osmeh, iako ga je devojka laktom gurala da ćuti. – Ja ovde nemam prijatelja.

– Možda vam se samo tako čini.

– A ko je taj čovek?

Rančer slegnu ramenima. Voz je već ulazio u Silver Bend, stružući točkovima o šine i izbacujući oblake pare.

– Samo minut zadržavanja – objavio je kondukter.

Rančer je izvadio iz kaputa duvankesu i papir. Vešto je zamotao cigaru, zapalio je i sa zadovoljstvom udahnuo dim. Posle jednog minuta voz je krenuo dalje.

– Gde je taj čovek? – upitao je Mendel.

Rančer se nagnu prema prozorskom oknu.

– Eno ga! – dobacio je kratko.

Mendel je hitro poskočio i prislonio glavu na staklo.

Video je daščani stanični peron i čoveka i konja koji su se lagano udaljavali. Čovek je bio elegantan, visok i nekako nedokučiv. I što je bilo najčudnije usred ove divljine, nosio je tamno odelu i košulju belu kao sneg.

– Taj prijatelj... – upita mladić oklevajući. – Ima li on ime?

– Naravno. Zar ga ne znate?

– Ne...

– Pa zna ga ceo Zapad. To je Dok Holidej!

– Dok...? – promućao je Mendel zbunjeno, ne znajući više šta bi da kaže.

Voz je i dalje mirno kloparao kroz ravnicu; u susret su mu „jurili” telefonski stubovi i činilo se da će svaki sledeći udariti o vagon i slomiti se poput stabljike trske...

Mendel je ponovo priljubio lice uz staklo.

Međutim, Dok Holidej se više nije video, čak ni kao tačkica.

– Adios... – promrmlja mladić osetivši da je zadrhtao.

– Adios, gringo! I neka te prati sva sreća ovog sveta!

KRAJ

Već u prvom razredu
osnovne škole deca
počinju da uče
engleski jezik!
**ILUSTROVANI
ENGLESKO-SRPSKI**
rečnik omogućuje
svakom učeniku da,
uz pomoć duhovitih
ilustracija,
lakše savlada
i upamti
preko 1300 reči
na engleskom
jeziku!

**250
dinara**

poštarina uključena u cenu!

**IDEALAN
POKLON
ZA SVAKOG
UČENIKA!**

MARKETPRINT

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400

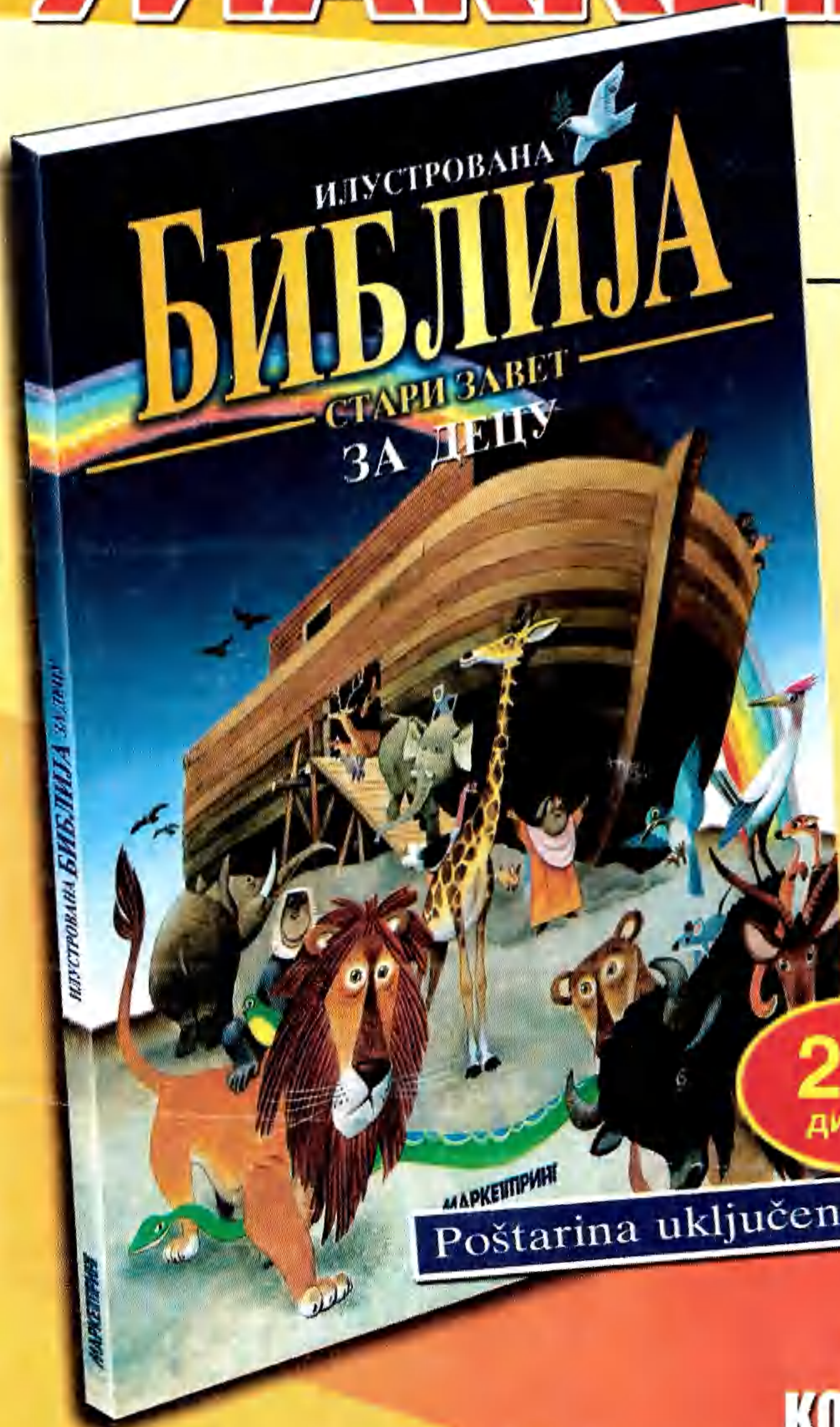
telefaks: 021 6331 067

mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20

Đorđa Zličića 34

MARKETPRINT

ИЛУСТРОВАНА БИБЛИЈА

СТАРИ ЗАВЕТ
ЗА ДЕЦУ

NE SAMO
LEP POKLON
VEĆ I KORISNA
LEKTIRA
ZA NASTAVU
VERONAUKE

250
динара

МАРКЕТПРИНТ
Poštarina uključena u cenu!

**80 STRANA,
U PUNOM KOLORU,
KORICE PLASTIFICIRANE
SA ZLATOTISKOM**

Detaljnije informacije:
Telefon 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad, poštanski fah 20
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000

00397

9 770353 000002